

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

1928

605: Φρίζαν ή Νε!

πρότεινε...

Έξαφνα μιά ύποκοψη βροντή αντήχησε και παρετάθη άρκετά δευτερόλεπτα. Ο Μπρούνο βιάστηκε τώρα περισσότερο... Στο Βάλ-Κρανιού επερίμενε ο Ίάκωβος, καθισμένος άπάνω στον κορμό του δέντρου.

Τη στιγμή που φάνηκε ο Μπρούνο μιά άστραπή έφώτισε το δάσος.

— Έλα να τελειώνουμε το γρηγορότερο, ελπε με νευρική άνησυχία ο Ίάκωβος. Φωτιά κι' άστροπελέκι θα ρίξη ο ουρανός... Κεραυνός απαίσιος αντήχησε εκείνη τη στιγμή... Ο Μπρούνο, όμως, ούτε τον έπρόσεξε. Σκυφτός άπάνω άπ' τον κορμό του δέντρου, έξέτασε γιά λίγες στιγμές την σκουριασμένη σφήνα. Έπειτα έλπε συγκαταβατικά :

— Άρχισε σύ πρώτος, σύντροφε...

Ο Ίάκωβος ρίχτηκε άπάνω στον κορμό. Γονατιστός στά χόρτα άρπαξε την άκρη της σφήνας που έβριχε άπ' το ξύλο κι' έβαλε όλη τη δύναμή του γιά να την τραβήξει έξω. Η σφήνα όμως δεν έκινήθηκε άπ' τη θέση της... Ο Ίάκωβος προσπάθησε ακόμη άνώφελα κι' ύστερα τραβήχτηκε πίσω σκυθρωπός. Ήταν ή σειρά του Μπρούνο. Ο Μπρούνο έσκυψε στον γέφυκο κορμό, λύγισε όλο το κορμό του, κούνησε την σφήνα δεξιά κι' αριστερά κι' έπειτα γύρισε να την τραβήξει έξω. Δεν κατάφερε, όμως, τίποτα. Έτράξε τα δόντια του, βλαστημούσε, ούθλιαζε !... Στο τέλος τραβήχτηκε κι' αυτός πίσω έξανημένος. Έρθε τώρα πάλι ή σειρά του Ίακώβου. Έσκυψε στη σφήνα και δοκίμασε μιά φορά ακόμα τις δυνάμεις του, χωρίς όμως έπιτυχία. Έξαφνα, καθώς τραβούσαν και πάλι πίσω φουριασμένος, άκούστηκε ο κρότος ενός κεραυνού. Άρχισαν να πέφτουν με όρη χοντρές σταγόνες βροχής...

— Έλα, έφώναξε ο Μπρούνο, καιρός να τελειώνουμε. Πρέπει να γυρίσουμε στο χωριό πριν έξοσάση ή υπόρρα !

Συγχρόνως έσκυψε, άρπαξε τη σφήνα κι' άρχισε να την τραβάει μ' όρη, φυσώντας, βογγώντας, ασθμαίνοντας. Έξαφνα ή σφήνα έτρεξε, μιά συγχρόνως άκούστηκε και μιά άγρια κραυγή πόνου.

Ο Μπρούνο είχε βγάλει τη σφήνα, τέσσερα όμως άπ' τα δάχτυλα του δεξιού χεριού του είχαν πιαστεί κι' είχαν μείνει μέσα στο κλεισμένο σφιχτά άνοιγμα του ξύλου !...

Βοήθεια, Ίάκωβε, βοήθεια !... ούθλιαξε ο Μπρούνο. Βάλε τη σφήνα γρήγορα στο άνοιγμα !... Γρήγορα...

Η φωνή του δυστυχισμένου έυλοκόπου χάνοταν μέσα στη θύελλα που βροντούσε τώρα παντού γύρω...

Τα τρομαγμένα μάτια του δεν μπορούσαν να διακρίνουν τον Ίάκωβο...

Πού είχε πάει ο σύντροφός του ; Τρελλός από άγρια χαρά, ο Ίάκωβος, είχε φύγει γρήγορα προς το χωριό, αφήνοντας τον αντίπαλό του στο φοβερό του μαρτύριο...

Την άλλη μέρα όλο το χωριό έμαθε ότι ο Μπρούνο είχε εξαφανιστεί. Δώδεκα άνδρες με πέντε έξη σκυλιά μαζί βγήκαν γιά να τον βρουν.

Ωρες πολλές έβάσταξε ή 'ρευνα. Έκιναν το δάσος άνω-κάτω. Έπλησίαζε το μεσημέρι, όταν έφτασαν στην περιοχή του Βάλ-Κρανιού.

Άξαφνα οι σκύλοι αφήνοντας ένα ουρλιασμό παράξενο χύθηκαν προς τα έμπρός. Τους άκολουθούσαν κι' οι άντρες και σε λίγο έφτασαν στον τόπο του φοβερού δράματος.

Το θέαμα που είδαν τότε έμπρός τους τους έκαμε ν' ανατριχιάσουν. Πλάι στον κορμό βρισκόταν πεσμένο το σώμα ή καλύτερα τα λείψανα ενός άντρίκιου κορμού !... Κόκκαλα κόκκινα ακόμα άπ' το αίμα ανακατεμένα με αίματοσιτάλαχτα κουρέλια ρούχων, ένα γυμνό κρανίο χωρίς μαλλιά και χωρίς πρόσωπο, ένα άσφακο χέρι απλωμένο προς τον κορμό της βαλανιδιάς με τα τέσσερα δάχτυλα κλεισμέ α μέσα στη σχισμή του καταματωμένου δέντρου !

Οι λύκοι που ήταν άρθενοι την εποχή εκείνη, οι φοβεροί λύκοι των Άρδεννων, είχαν περάσει άπ' εκεί τη νύχτα και κατασπύρασαν τον δυστυχισμένο Μπρούνο που είχε άπομείνει πισμένος στη σχισμή του κορμού.

Όλοι έπίστεψαν πως είχε συμβεί τυχαίο δυστύχημα. Κανένας δεν ύποπτευε τον Ίάκωβο. Κι' ύστερ' από λίγες μέρες το χωριό είχε ξεαναφέρει την πρώτη του γαλήνη !...

— Λουσέττα, καλημέρα !

— Η μητέρα μου δεν είνε έδώ. Τι θέλεις τώρα Ζιροντέλ από μένα ;

— Τι θέλω, Λουσέττα ;

— Ναί, τι θέλεις ;

— Μά μου φαίνεται πως ξέρεις... Είνε καιρός, νομίζω...

— Σου πέρασε ή ιδέα πως μπορώ να γίνω γυναίκα σου ; Πο-τέ ! Μ' άκούε ; Ποτέ !...

— Μά τώρα που ό άλλος...

— Τώρα που ό άλλος πέθανε, θέλεις να πής ; Μά δεν καταλα-

βαίνεις, λοιπόν τίποτε ; Ξφον που είσαι, Ζιροντέλ ! Μά δεν τό-

νοιώθεις έπί τέλους πως δεν μπορώ ούτε δική σου ούτε κανένα άλλου γυναίκα να γενώ, ίσα-ίσα γιατί τον Μπρούνο... και τον Μπρούνο αγαπούσα !

Ένας λυγμός την έπνιξε. Άνατινάχθηκε άπότομα άπ' τη θέση της, προχώρησε κοντά στον Ίάκωβο με τα χέρια τεντωμένα και σαν τρελή έφώναξε :

— Πήγαινε !... φύγε ! Νά μη σε δουν ποτέ τα μάτια μου... Σε μισώ... Νάξερεις πόσο σε μισώ !

Ο Ίάκωβος έκτενισε, έκλαυσε, παρακάλεσε... Μά ή νέα γυναίκα να του πή ούτε λέξι.

Έφυγε τότε ντροπισμένος και προχώρησε σαν κλέφτης περνώντας σφύριζα τους τοίχους. Λίγα λεπτά αργότερα έφτασε στη σπηλιά του μάγου.

Ο μάγος άκούσε το θόρυβο που άκουαν τα βήματα του, τον έλπε, έννοιωσε πως έρχότανε χωρίς να φέρη τίποτε, τον άφησε ν' άντρίξει άπάνω στη σπηλιά άπ' τη σκοινένια σκάλα κι' έπειτα του είπε :

— Πώς έρχεσαι μ' άδειανά τα χέρια, Ζιροντέλ ; Ποι έλπε να κοιμά ;

— Έτσι, άπάντησε ο Ίάκωβος, κοιροίδεύεις τους άνθρώπους με τα μάτια σου ;

— Έ, πως ; έκανε έκπληκτος ο μάγος. Μήπως δεν σ' έλπίσα να έλπεις ;

— Το φοβερό αντίπαλό σου ; Η ψυχή του Μπρούνο δεν έλπεις γυρίσει ποτέ πίσω...

— Ο Θεός ν' αναπάνη την ψυχή του Μπρούνο, ελπε άναστε νάζοντας ο Ίάκωβος. Τι με νοιάζει όμως έμένα αν έξάθηκε ο έρωτας, άφοψ ή Λουσέττα δεν με θέλει γι' άντρα της ;

— Αυτό είνε δουλειά δική σου, παλληκάρι μου.

— Μου ύποσχέθηκες όμως πως ή Λουσέττα θα γινόταν γυναίκα μου...

— Φυσικά !... Σου ύποσχέθηκα να σ' απαλλάξω άπ' το Μπρούνο και το έκαμα. Έλπιζα πως ύστερ' άπ' αυτό θα κατάφερες και συ να κερδίσεις τη νίκη.

Μά δεν κατάφερες τίποτα. Κι' ακόμα δεν μείνεις φερές ό,τι μου ύποσχέθηκες και με καταρρίψεις και με βρίζεις...

— Ναί, σε βρίζω μάγε ! Είσαι άνθρωπος της !

Είχαν άγριέψει κι' οι δυο και φοβερίζονταν.

— Όχι μόνο δεν σου δίνω τα κοινά, έφώναξε άγριεμένος ο Ίάκωβος, αλλά και θα σου πάρω πίσω με τη βία τα όμορφα μου σκούδα !

Κι' εγώ θα φωνάξω σ' όλη τη γύρω πως ο Μπρούνο δεν ήταν μόνος του στη Βάλ-Κρανιού, το βράδυ που τριγύριζαν οι λύκοι !

— Έμπρός αν τολμάς !

Ο Ίάκωβος τον άίσιμος άπειλητικός.

Ο Μάντα Σεταντέν τραβήχτηκε προς τα πίσω και φώναξε :

— Θα πω σ' όλο τον κόσμο πως έσύ σκότωσες τον Μπρούνο !

Ψεύτη !... Σκάσε !... Θα σπάσεις ή θα σε πνίξω !... Και τα χέρια του άγγιξαν το λαιμό του.

Τότε ο μάγος άνασήκωσε το ψηλό του σώμα, έπρότεινε το χέρι του και μεγαλοεπηνής έφώναξε :

— Καταραμένος !

Τυφλός, τρελλός, άπ' το θυμό του ο Ίάκωβος Ζιροντέλ, άπεσε άπάνω στο μάγο. Ο Μάντα όμως του έξέφυγε άπ' τα χέρια με μιά έντελώς νεανική εύκινησία. Ο Ίάκωβος ρίχτηκε και πάλι άπάνω του κι' άρχισε μεταξύ τους άγρια πάλη.

Άλλοτε ο ένας κι' άλλοτε ο άλλος έξέφευγε άπ' τον έναγκαμένο του έχθρου του. Καταδιώκονταν όμως πάλι και ξεαναπνέονταν με περισσότερη όρμη.

Σε λίγο ήσαν και οι δυο τους στο χείλος της σπηλιάς, στη χείλος του γκρεμού. Ο καθένας προσπαθούσε να γκρεμίσει κάτω τον αντίπαλό του. Δέκα λεπτά λυσσώδους πάλης έπέρασαν κι' ο γέρο μάγος έφάνηκε τέλος νικητής. Είχε φέρει τον αντίπαλό του στη θέση που ένόμιμος κατάλληλη, τον άνασήκωσε και τον έπέταξε στο γκρεμό !...

Ο Ίάκωβος όμως έπρόλαβε να γαντζωθεί άπ' τα φορμάκια του αντίπαλου του και να τον τραβήξει μαζί του.

Τα δυο σώματα έστριφογύρισαν τώρα στον αέρα κι' έκλεισαν μαζί στο κενό.

Μιά γρηούλα που περνούσε από εκεί κοντά μ' ένα δερμάτινο στόν όμο της, άκουσε τη διπλή κραυγή, είδε τι έγινε κι' έτρεξε να είδοποίησθ το χωριό. Ένα πλήθος χωρικών έφτασε σε λίγο στο βάθος του γκρεμού...

Ο Ζιροντέλ έπρόλαβε πριν έσφυρησχή να πη όλη την αλήθεια και να δείξη αληθινή μετάνοια γιά το έγκλημά του...

Η Λουσέττα έχτισε ένα μαρμάρινο μνημα στο μέρος που φαγώθηκε ο Μπρούνο από τους λύ-

κους και ύστερα από λίγον καιρό έκεί-στηκε σ' ένα μολυσμένο.

Σ' ρλ Μπερρά

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Την πρώτη φορά που είδαν αυτό το σπίτι, καθώς περνούσαν με το άμάξι άπ' το δρόμο, τους έκανε την έντύπω-

ση με τα κατάκλειστα παράθυρά του και τους πρσιτισμένους τοίχους

του, σαν έγκαταλειμμένος τάφος.

— Τι φόνη ! είπε ή Κα Χελντρέν. Και κάρφωσε το βλέμμα της στον Ζάν Ντεμπόβ, τον γραμματέα του άντρός της, που ήταν καθισμένος άπέναντί της μέσ' τ' άμάξι, γόνατο με γόνατο.

— Ά ! το στοιχειωμένο σπίτι ! Έκανε αυτός μωσασσεια, μισο-πολαρά.

Ο άμαξάς που τους έπήγαγε άπ' τη Φοντανεμπλώ στο Σόφς, όπου οι Χελντρέν ένοικίασαν ένα έξοχικό σατάκι γιά να περάσουν το καλοκαίρι τους, έγύρισε και τους είπε :

— Όχι το στοιχειωμένο σπίτι, αλλά το σπίτι του έγκληματος !

Η κυρία Χελντρέν, ή οποία καθώς μιλούσε ο άμαξάς κοιτούσε τον άντρα της, έσκούνησε έξαφνα με τον άγκώνα της το γέροντα γερονιστή που είχε πέσει σ' ένα έλδος, νάρκης. Ο άντρας της άναψε άμέσως τα μάτια του και γύρισε προς την άμαξά, ο όποιος έξακολουθούσε να λέη :

— Ναί, το σπίτι αυτό είνε το σπίτι της συμφοράς : Δέκα χρόνια τώρα κανείς δεν άποφασίζει να το νοικιάσει. Και τίς νύχτες ο κόσμος άκοιμύγει να περήσει από κοντά. Έχει μείνει έτσι ο-πώς ήταν την εποχή του έγκληματος.

— Ποιανού έγκληματος ; ρώτησε ο Ζάν Ντεμπόβ.

Μελαχροινός και ώραιος νέος ο Ντεμπόβ, κομψός και με λεπτούς τρό-

πους, κοιτούσε με τρόπο διαρκώς την Κα Χελντρέν, της όποιος το πόδι άκοιμύσσε, δήθεν αδιάφορα, στο δικό του. Μ' όλα της τα σαράντα χρόνια ή Κα Χελντρέν διατηρούσε μιά υπέροχη όμορφιά και άπ' όλη της την ύπαρξη άνεδίδετο ένα μεθυστικό άρωμα.

— Ά ! Όλος ο τόπος άναστατώ-θηκε μ' αυτό το έγκλημα ! έξακολου-θσε ο άμαξάς, άποτεινόμενος πάντοτε στον σύζυγο. Σ' αυτό το σπίτι έμεναν και βαθύπλουτοι Παριζιάνοι. Και ή γυναίκα, κύριε, έδηλητηρίασε τον άν-

τρα της που ήταν νέος γιατί άγαπούσε ένα νέο του συρμού κι' ήθελε να έξα-

σφαλίση έτσι την ήσυχία της. Ο άν-

τρας της ήταν άρρωστος, άλλ' αυτή ή σφιγγαία τον φαρμάκωνε λίγο-λίγο με φάρμακα ως που τον πέθανε ! Την ά-

νακλήθηκε όμως... Και γιά να γλυ-

τώση τη φυλακή, φαρμακώθηκε κι' ή ίδια όταν πήγαιναν να την πιάσουν κι' έ-

έκασε με το συμπάθειο, σαν το πον-τίκι !...

Και γιά να έπιβεβαιώσει τα λεγόμενά του ο άμαξάς έφτυσε με θόρυβο και είπε :

— Έτσι να σάσω κι' εγώ, αν σάς λέω λέξη παραπάνω !...

Ένα βράδυ, όχτώ ήμέρες μετά την έγκατάστασή τους στο Σόφς, οι Χελντρέν και ο Ντεμπόβ έπερναν ύστερ' άπ' το δεικνο τον καφέ τους, στην ταράτσα του σπιτιού τους.

Όλη ή έξοχη, τα δέντρα, τα λειβάδια, ή ύδάτινη λουρίδα ενός μικρού ρυαζίου, λαμποκοπούσαν κάτω άπ' τ' ολόγιομο φεγγάρι.

— Τι όμορφα νύχτα ! είπε ή Χ. Χελντρέν γυρίζοντας στον άν-

τρα της που καθόταν με σκυμμένο τ' άσπμενίο του κεφάλι. Μήπως ύποπτερες, φίλε μου ; τον ρώτησε.

Ο γερονιστής άνασήκωσε το κεφάλι του και είπε :

— Ναί, με ένοχλεί αυτή ή καταραμένη ήμικρανία. Μου φνίγε-ται πως θέταν καλύτερα ν' άνεβω να πέσο.

Και ύστερα από λίγο πάλι είπε θλιβερά, μελαγχολικά :

— Άς πηγαίνω. Καληνύχτα, άγαπητή μου.

Έπηρε το χέρι της, της το φίλησε και είπε στον γραμμα-τέα του.

— Καληνύχτα, παιδί μου Ζάν. Το πρωί έχομε να εργαστούμε.

— Πολύ καλά, σεβαστέ μου μαίτερ ! είπε ο Χ. Ντεμπόβ κι' έκανε μάν υπόκλιση...

Όταν άπομακρυνήθηκαν τα βήματα του γέροντ, ή Κα Χελντρέν έξήτησε από τον Ζάν την σάφρα της που ήταν ριγμένη σε μιά πολυθρόνα. Ο νέος σπρώχθηκε με προθυμία και δίνοντάς της την σάφρα της έπιασε τα δυο χέρια και της τα έσφιξε με πάθος.

Αυτή έγελοφσε μ' εύχαρίστηση και τα μαργαριταρένια δόντια της

Και δίνοντάς της τη σάφρα...

άστραφταν στο φεγγαρίσιο φως.

— Μερόσι, μικρούλη μου, του είπε.

— Λουίττα ! ψιθύρισε ο Ζάν πολύ σιγά...

Και χωρίς να πουν άλλη λέξη άγκιλάστηκαν παράφορα και τα χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα ήδονικότατο φιλί.

— Έλα, μικρούλη μου !... μικρούλη μου ! πές μου... πές μου τι θέλεις ; ψιθύρισε σε λίγο με σβυσμένη φωνή ή Λουίττα.

— Έσάς !... έσάς !... θέλω... έσάς !... άπάντησε ο Ζάν, με έκτεν-τικό τόνο.

Η Λουίττα χαμήλωσε το κεφάλι της και του είπε με μητρική σκεδόν τρυφερότητα.

— Όχι ! μωρό μου, γίνου φρόνιμος... είνε αδύνατο !

— Γιατί Λουίττα ;

— Γιατί...

Και έπειδή ο Ζάν έπέμενε το έβόλησε τα βλέφαρα με γλυκά, σιωπηλά, βελούδινα φιλά. Και με ύφος μυστηριώδες του ψιθύ-ρισε στ' αυτό :

— Δεν πρέπει άπάνη !

Ο νέος άναστενάξε βαθιά και σάπασε.

— Έλα, πάμε ένα περίπατο ! είπε ή Κα Χελντρέν.

Τολήχτηκε στην έσάφρα της και βγήκαν άπότομα άπ' τον κήπο. Προχώρησαν στο μεγάλο δρόμο.

— Πώς γέραςε ! είπε έξαφνα ή Λουίττα.

— Ναί, πράγματι ! άπάντησε με αγανή φωνή ο Ζάν. Και καθώς κι' οι δυο τους την ώρα αυτή συλλογιζόντου-σαν τον τόσο άσφο σύζυγο, που δεν τους ένοχλούσε καθόλου στον έρωτά τους, ή μανία τους άδελά έπεσε στο στοιχειωμένο σπίτι που ύψωνε λίγο πιο πέρα τον θλιβερό του όγκο κι' έπερνε κάτω άπ' το φεγγάρι πιο πένθιμη όψη.

— Ό ! Έκανε ή Λουίττα τρομαγμένη μόλις το αντίκρισε.

Οι ύψηλοι τοίχοι με τα κατάκλειστα παράθυρα που έμοιαζαν σαν μάτια νε-κρού, ένόμιζες πως πέταγαν άστραφές κάτω άπ' το φως του φεγγαριού.

Η Λουίττα σφίχτηκε κοντά στον ά-γαπημένο της με άνατριχίλα.

— Δεν σου φαίνεται ότι το σπίτι αυτό στάζει φαρμάκι ; του είπε.

Ο Ζάν μολονότι κι' αυτός τραγ-μένος, συγκατατίθησε και είπε απαλά :

— Το φεγγάρι, αλήθεια, του δίνει αλλόκοτη όψη...

— Μου φαίνεται πως θα φοβόμουν να περάσω από κοντά... αλλά μαζί σου !... Έχει κάτι αυτό το σπίτι που σε τραβάει, που σε μαγνητίζει... Θέ-λεις να πλησιάσουμε !...

— Αν το θέλεις έσύ ! άπάντησε ο Ζάν χωρίς πολλή ένθουσιασμό.

Άρχισαν να κατεβαίνουν το μονο-πάτι σιωπηλοί και κρατημένοι σφιχτά από τα μανικά.

...Το σπίτι τώρα λαμποκοπούσε ολόκληρο μπροστά τους κι' ήταν παραδομένο μέσα στη σιωπή ενός μαγευμένου κήπου, μέσα στη γαλήνη ενός ολάνθιστου κοιμητηρίου.

Κατάκλειστο παντού, χυμμένο άπ' τα μάτια του ανθρώπου, έσκορπούσε τη μαγική λάμψη του δωματός του.

Κι' όσο οι δυο αγαπημένοι πλησίαζαν μιά παράξενη άγωνία έσφυγγε την ψυχή τους. Και σαν ν' άποκρινόταν σε κάποιο κορυφώ άόρατο της συνειδήσεώς του, σις άνέκαρτες και ταραγμένες σκέψεις του, ο Ζάν ψιθύρισε :

— Μά γιατί, γιατί να τον φαρμακώ ;

— Ναι, γιατί ; γιατί αυτό το έγκλημα ; είπε κι' ή Λουίττα.

— Και σι' λίγο :

— Η ζωή είνε τόσο σύντομη !

— Ναί ! είνε τόσο σύντομη !

Έξαίτια και ο Ζάν σαν ήχό.

Έξαφνα ο νους τους πήγε πάλι στον άτιχο γέρο σύζυγο, που κοιμότανε στο σπίτι με τόσο γαλήνη, με τόσο άμπασιούνη... Κι' άμέ-σως μιά μυστηριώδης, μιά άλλη-κοτη, μιά τρομερή μεταβολή έγινε μέσα στο πνεύμα τους. Θα έκαναν έσως κι' αυτοί ένα παροϊκό έγ-κλημα αν βρισκότουσαν σε μιά τέτοια άνάγκη προς χάριν της ατά-κης των. Ναί, ναι, θα τον σκότα-

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΥΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Εξωτερικὸν δι' ἐν ἔτος... Δρχ. 130 III Εξωτερικὸν Διό. Ἀγγλίας Μία.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβλήματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς
τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ "Μπουκέτου," κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

Τὰ προηγουμένα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Mr D. Stroubos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A.

ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Συνεχίζουμε καὶ σήμερον τὸν ὑπερ τῶν ἀτυχῶν Κορινθίων ἔ-
ρανον, βέβαιον διὰ πάντας οἱ ἀναγνώσται τοῦ "Μπουκέτου" θὰ
σπεύσουν νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολόν των.

Εκ προηγουμένων εἰσφορῶν	Δρχ. 3710
Πλαπούτας	25
Θ. Β.	25
Γατρίδης	25
N. Ἀδάκρυτος	25

Τὸ ὅλον Δρχ. 3810

ΑΠ' ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΗ ΠΡΟΠΟΣΙΣ

Ο ποιητὴς Οὐγγρος ποιητὴς Μάριος Γιόκαϊ ἐπὶ κάποτε
στὴν πόλιν Τόρντα, ὅπου εἶχε ἐτοιμασθῇ ἕνα θαυμάσιον δειπνον
πρὸς τιμὴν του. Ὅταν ἄρχισαν νὰ γίνονται ἡ προποσίσεις, στὸν Γιό-
καϊ εἵχε νὰ βγάῃ ἕνα θαυμάσιον λόγον, ἐνῶ συγχρόνως ἐπαίξε μὲ
τὰ καστανὰ του μαλλιά. Στὸ τέλος, σήκωσε τὸ ποτήρι του καὶ εἶπε:

— Ὑψώνω λοιπὸν τὸ ποτήρι μου εἰς ὑγείαν τῶν χαριτωμένων
κυριῶν τῆς Τόρντα. Καὶ εὐχόμεναι νὰ ζήσουν ὥσπου νὰ ἀσπρίσουν
τὰ μαλλιά μου.

Οἱ παρόντες ὅλοι σήκωσαν τὰ ποτήρια τους, στὰ πρόσωπα ὅμως
τῶν κυριῶν μὴ μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ διὰ τὴν πρόποσιν αὐτὴν δὲν
εἶχε καὶ τόσο ἐνθουσιάζει γιατί ὁ ποιητὴς ἦταν ἀρκετὰ προ-
χωρημένος στὴν ἡλικίαν.

Ο Γιόκαϊ τὸ παρατήρησε, σηκώθηκε πάλι ἀπ' τὴν καρέκλα
του, ἐβγάλε τὴ θαυμασία καστανὴ περούκα του ἀπ' τὴν κεφαλὴ
του, καὶ δείχνοντας σ' ὅλους τὸ ἐντελὲς φαλακρὸν τὸν κρανίον εἶπε
γελώντας:

— Τὰ μαλλιά μου δὲν θ' ἀσπρίσουν ποτέ, κυρίες μου!...

Ο ΜΑΝΑΒΗΣ

- Πάρτε σταφύλια ροζακιά, πάρτε γλυκὰ σταφύλια
- Ἐχὼ ροδιτὲς τραγανούς τὰ ροδιτὰ τῆς χείλια!
- Πάρτε γλυκὰ ροδιτὰ με βελουδένιον χυδόν...
- Ἐχὼ τὰ δύο τῆς μάγουλα ἀτίμητον βελουδόν!
- Πάρτε περιβολάρικα καὶ μελωμένα σόκα...
- Μανάρη, ἡ ἀγάπη μου εἶνε γεμάτη γλύκα...

Μωφ

ναν ἴσως κ' ἂς μὴ τοὺς εἶχε κάνει τὸ παραμικρὸ κακόν...

— Ἦν κ. Χελντρεν ἀναστῆναι κ' εἶπε:

— Εἰμαστε εὐτυχισμένοι ἐσσι... Κι' ὅμως αὐτὸ ποὺ κάνουμε
εἶνε κακόν! Θὰ ἤμουν λιγώτερον

ἐνοχλῇ ἂν ἤμουν χήρα...

— Ἐμείναν δύο στιγμὲς σιωπῇ

λοῖ... Οἱ καρδιὲς τοὺς χτυποῦ-

σαν δυνατά.

— Ἐκεῖνος τότε τῆς ψιθύρισε

σιγά, πολλὴ σιγά:

— Δὲν θ' ἀγάπησιν νὰ μείνῃς

χήρα... Καὶ τότε, πὲς μου, δὲν θὰ

μ' ἀγαπᾷς πάλι;

— Σώπα... σώπα... Γὰρ νὰ μὴ

σὲ χάσω, ἀγάπη μου, δὲν ἔξω

τὴν θάμνα ἱκανὴ νὰ κάνω!...

— Ο Ζάν τὴν κῆρυξε στὰ μάτια.

Τὰ βλέμματά τους ἐνώθησαν γε-

μάτα πάθος, γεμάτα ἐρωτα.

— Θὰ τὸν σκότωνες; τῆς εἶπε

σιγά μὲ πνιγμένη φωνή.

— Σώπα! Σώπα! τοῦ ψιθύ-

ρισε ἀνατριχίζοντας.

Καὶ γὰρ νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ

στόμα κόλλησε τὰ χεῖλιά της στὰ

δικά του, παράφορα, γλυκὰ, μὲ

λαχτάρα...

Πῶλ Μαργκερίτ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. Z.

Ἐμφυλον κροκέ τῆς «Φεμινέ», ἡ κορμοστασιά τῆς ἀγαπᾶ-
της, τὸ χεῖμα τῆς Μπακεροειδὲς ὥστε νὰ δῇ τὴν ἐντύπω-
σιν ἑνὸς κομποτεχνήματος ἀπὸ ἔβρον. Περισσότερο δὲ σὴν δι-
λασσα παρὰ τὴν ἐξορὰ, κολυμβήτρια ἐκτὸς συναγωνισμοῦ ἢ ἐν
χαρκτηριστικὸν κοστούμι μιλάνου ἀπὸ τῆς ἐξορᾶς, καὶ περ-
σινὸν μαντήλι στὰ μαλλιά της ποὺ φωτίζουν μὲ τὸ ὥρατο δα-
χτυλὸν χρῶμα τοὺς τὸ γλυκύντο πρόσωπάκι της. Περιζήτητη
νομιλῆται, μορφώσεως σπανίας, συμπληρώσασα τὰς ἀποκρί-
της εἰς τὴν Σοφίστην. Ἀντιθέτως πολλὴ εὐχάριστη μὲ τὸ γε-
τωμένο καὶ παιδικατικὸν ὄφρος τῆς ὥστε νὰ τὴν ἀποκαρτε-
λεῖται ἀπὸ τὴν «Προσὶς Ρεντινὴν» τοῦ Μολιέρου ποὺ τὴν
χρᾶ μαστίζουν τοὺς ἀμέριμνους διασώτες τῶν Ἀθηναίων ἡ
θουῶν.

H Μονταν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον γάρντεν - πάρτι παρὰ τῆς κ. καὶ τῆς
κ. Ἀλ. Διομήδη.

— Μοναδικὸν τὸ θέαμα τοῦ κήπου μὲ τὰ σπανιότατα λουλού-
δια του: εἰδῶν - εἰδῶν τριαντάφυλλα καὶ γεράνι κατανικί-
σαν ἀπὸ τοὺς τοίχους καὶ ἐξεχύνοντο σὲ μαγευτικὴς παρτί-
σας.

— Στὸ ὠραῖο αὐτὸ πλαίσιον τουαλιέτες χαριτωμένες ἀπὸ πνο-
σέλλινες σὲ χρώματα παστέλ, ῥοζ, περσίνον, φραϊζ, φαντακί, λε-
κὰ καὶ καπελὶν μεγάλης φάβνης.

— Διακρίνομεν τὰς: κ. Κυριακοῦ μὲ τουαλιέτα ποὺ εἶνε κ. κ.
Πεσματζόγλου μὲ λευκὰ, Διδὰ Ἀργυροπούλου μὲ ζωρζέττ βερ-
νικὴ κ. Π. Κέλημ με ῥοζ - φραϊζ μονοσέλινα.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων Πρέσβυς Γαλλίας καὶ κ. Κλε-
σιμόν, Πρέσβυς Ἰταλίας καὶ κ. Ἀρλόττα, Πρέσβυς Ρουμανίας
καὶ κ. Ρακαάν, Πρέσβυς Τσεχοσλοβακίας κ. Βέλνερ, κ. Α.
Μιχαλακοπούλου, κ. Γ. Καραντάρη, κ. Ἐλ. Βενιζέλος, κ. κ. κ.
Τσαλδάρη, κ. Κ. Ἡλιδόκος, κ. καὶ κ. Τσουδεροῦ, κ. κ. Α. Δάσκα,

κ. καὶ κ. Ἀλ. Γεῖβα, κ. Καποδίστρια, κ. καὶ κ. Κυριακίδη,
κ. Νεγρεπόντη, κ. Μ. Καράλη, κ. Μ. Μάνου, κ. καὶ κ. Μαν-
τινέ, κ. Μ. Σαπορόφου, κ. καὶ κ. Πασπάτη, κ. καὶ κ. Δ.
Μαλᾶ, κ. καὶ κ. Στ. Εὐγενίδη, κ. καὶ κ. Δεκαβάλλα, κ. καὶ κ. Δ.
Ρούφου, κ. καὶ κ. Δ. Μανέττα, κ. καὶ κ. Βλ. Μένση, κ. καὶ κ. Δ.
Μελᾶ, κ. καὶ κ. Ἀντ. Μπενάκη, κ. καὶ κ. Μ. Μακρῆ, κ. καὶ κ. Δ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

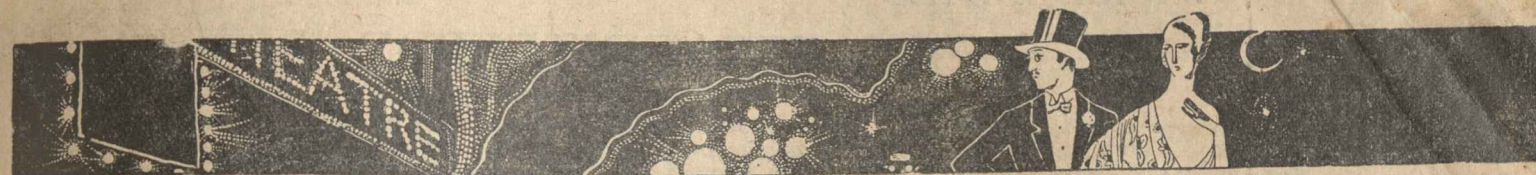
κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

κ. Ἀλεξάνδρα Χωρῆμη, κ. καὶ κ. Κ. Ἀθανασιάδη, κ. καὶ κ. Κ.
Μαλαμίδα, κ. καὶ κ. Γεωργαντᾶ, κ. καὶ κ. Δ. Δοβέρδου, κ. καὶ κ. Κ. Παι-
λῶφ, κ. καὶ κ. Τομπάζη - Μανροκοράτου, κ. καὶ κ. Κ. Βενι-
λῶν, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Δ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Σελίλ Μαράνη,

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

(Ἀπ' τὸ "Ἡμερολόγιον τοῦ καθηγητοῦ Οὐίλλιαμ Τζάκσον)

Εἶδα τὴν κ. Στῆβενς!

Γὰρ πρώτη φορά σήμερον ἀντίκρισα τὴν μορφὴν τῆς κ' ἐφαίετο
τὸ χεῖρ τῆς πούτρεται μετὰ σὸ δικό μου. Γὰρ πρώτη φορά... Κι'
ὅμως αὐτὸ ἐφάσε γὰρ νὰ τὴν συμπαθῶ. Εἶμαι γέρος πειρᾶ. Ἐχῶ
δεὶ πολλὰς ὁμορφίεσιν ἐν τῇ ζωῇ μου. Μὰ ἡ κ. Στῆβενς εἶχε κατὰ τὸ
ὀρεγνῶν γλυκὴ καὶ πονεμένη στὴν ὥρα, στὴν χλωμὴ τῆς ὀφθ...

Τὴν συμπάθησα, λέγω, ἀπ' τὴν πρώτην στιγμὴν ποὺ τὴν ἀντίκρι-
σαν τὰ μάτια μου. Καὶ σφίγγοντάς της τὸ ἄβρο, τρεμάμενον χεῖρ
της, τῆς μίλησα μὲ εὐκρίνεια καὶ βεβαιότητα:

— Κυρία, μὴν ἀνησυχῇτε περὶ αὐτῶν! Εἰμὶ ἐδῶ πρὸς χάριν σας καὶ
πρὸς χάριν τοῦ φίλου μου. Ὁ ἀγωνιστὴς ἀπεγνωσμένος, θὰ πα' αἶ-
σω μ' ὅλας μὲν τὰς δυνάμεις γὰρ νὰ μ' ὁρῶσιν νὰ σὰς ἐξασφαλίσω
τὴν εὐτυχία καὶ τὴν γαλήνη καὶ εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ τὸ ἐπιτύχω...

Ἐχομε μὲ τὸ μέρος μας τὸ Θεό! Ἐχετε ἐμπιστοσύνην σὲ μένα
κυρία...

Ὁ Τζῶρεξ ἀκούγοντας τὰ λόγια μου, συγκινήθηκε βαθειὰ καὶ
μοιροῖσε τὸ χεῖρ.

Ἦν κ. Στῆβενς δάκρυσε...

Καθίσαμε σὸ μικρὸν κομρὸ τῆς σαλονάκι καὶ μοῦ διηγήθηκε
ὅλα τὰς τῆς συνέβην μετὰ τὸ θάνατον τοῦ
συζύγου της.

Τὴν ἄκουσα μὲ προσοχὴν κ' ὅταν ἐτελείωσε
τῆς ἔδωσα γὰρ μὴ ἀκόμη φορά τὸ λόγο μου πὸς
θὰ καταβάλω καὶ προστάθω γὰρ νὰ τὴν ἀ-
παλλάξω ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπει-
λεῖ.

— Ὅστε ὑπάρχει πράγματι κίνδυνος, κύριε
καθηγητᾶ; μὲ ρώτησε.

— Ἀν' αὐτὸ τὸ κρῖνον, κυρία, ναί, ὑπάρχει
καὶ σοβαρὸς κίνδυνος.

Ἦν κ. Στῆβενς ταραχθεῖς.

Μὴ ἀνησυχῇτε, τῆς εἶπα. Λαμβάνετε πάν-
τα τὰς προφυλάξεις τοῦ σὰς ἐγγραφα κα

ΠΑΛΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΤΣΕΛΕΠΙΤΣΕΡΗΣ

Ο Βασιλεύς των διαδηλώσεων. Η επανάστασις της Θεσσαλίας και ο Μιχαήλ Στελλάκης. Πώς γίνεται τα άρσενικά... ούδ' αὐτὸς. Όταν πλημύριζεν ἡ δόξα καὶ ἡ ἀνδρεία στὴν Ἀθήνα. Τσέλιος Πίτσερης ἢ Τσελεπίτσερης. Πῶς ὁ Τσάτσος καὶ ὁ Βαμβάς θάλανε νὰ πάρουν τὴν Πόλη. Τὸ ἕνα τρῦπο τὰ ρεῦχι σύμβολο μιᾶς πολιτικῆς περιόδου τῆς Ἑλλάδος. Ὅπου ἀναφαίνεται καὶ ὁ Τρικούρης. Ὁ καπνοφάντης. Κρίσις ἀπὸ τὰ θεωρεῖα. Κερδὸνι καὶ ἐλλᾶ. Ἀδοξο τέλος ἐνδὲς ἐνδὲξου ἡρώος.

Ἡ μνήμη τοῦ Τσελεπίτσερη ἐπέζησε ὡς σήμερα. Οἱ παλιότεροι τὸν ἐνθυμῶνται καὶ τὸν ἀναφέρουν ἢ ἐφημερίδες στίς παρονοῖες τῶν ἐκλογῶν καὶ κατὰ τὴν περιγραφή τῶν συλλαλητηρίων. Ἀλλὰ ποῖος ἦταν, ἐπὶ τέλους, αὐτὸς ὁ Τσελεπίτσερης, πού σφράγισε μὲ τὸ ὄνομά του, τίς κομματικὲς διαμάχες μιᾶς ὁλόκληρης γενεᾶς;

Κατὰ τοὺς βιογράφους του, ἢ μᾶλλον τοὺς βιολόγους του, ὁ Τσελεπίτσερης παρουσιάστηκε κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, ὅταν ὅλη ἡ Ἀνατολή εἶχε ἀναστασθεῖ καὶ μόνον ἡ Ἑλλάς «ἐπόαζε τὰ αὐτὰ της» πῶς εἶπεν ὁ Δηληγιάννης ἐπειτα.

Ἡ ἐλληνικὴ κίνησις τότε περιοριζέτο σὲ μερικὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα στὴ Θεσσαλία, τὰ ὁποῖα εἶχαν κάνει ὅλον τὸν κόσμο νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του.

Οἱ ὀπλαρχηγοὶ ἐξυμνοῦντο σάν ἡρώες τοῦ 1821, καὶ ἡ παραμυθρὸς συμπλοκὴς τῆς Θεσσαλίας, διεφημίζοντο ἀπὸ τίς ἐφημερίδες σάν νὰ ἦταν ἡ μάχη τοῦ Μάρων.

Στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ εἶχαν γεμίσει οἱ δρόμοι μὲ ἀντάρες μὲ κοντὰ παντελόνια ἢ μαφρες φουστάνελλες, κίλτες καὶ ἕνα σκοφορὸ μὲ δικέφαλο ἀέτο. Μαζὺ μὲ αὐτοὺς καὶ οἱ φοιτητὰ τοῦ Πανεπιστημίου, πού ἦσαν τότε συγκεκροτημένοι σὲ φιλαγγες στρατιωτικῆς, μὲ ἰδιαίτερη στολή.

Μεταξὺ τῶν νέων πού ἐνθουσιάζτηκαν καὶ γραφίκανε στὰ ἀνταρτικά, ἦταν καὶ ὁ κατόπιν βουλευτὴς κ.λ.π. Μιχαήλ Στελλάκης.

Ὅταν τελείωσαν ἡ φασαρία καὶ γύρισαν ὅσοι ἀντάρες ἐπέζησαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴ, ἐδρεῖσθησαν ἀπὸ τὸν λαό.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ Τσελεπίτσερης.

Ἀπὸ τότε ὁ Τσελεπίτσερης ἔγινε μιὰ ξεχωριστὴ φυσιογνωμία τῆς ἐποχῆς. Φαίνεται ὅτι ἦταν Ἀλβανὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὰ ἐλληνικά τὰ μιλοῦσε μ' ἕνα ἐντελὲς δικὸ τοῦ ἱεροῦ. Τὸν ἀριθμὸ «τοῖα» τὸν πρόφερε «τοῖα» καὶ ἀπὸ τὴν αἰτιατικὴν τοῦ ἐνικοῦ τῶν ὀνομάτων, ἀφαίρεσες τὸ «ν» καὶ ἔκανε ἔτσι τὸ ἄρσενικό... οὐδέτερο καὶ σὲ ἐποχὴ μάλιστα πού ἡ καθαρὸεῦσα ἐδιδάμεινε.

Φαίνεται πῶς εἶχε λάβει μέρος σὲ πολλὰς συμπλοκὲς στὴ Θεσσαλικὴ ἐπανάστασι καὶ πῶς ἦταν καὶ ἀρχηγὸς ἀνεξαρτήτου σώματος. Ἀν πύρη καὶ τίς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θὰ ἴδῃ, μὲ τὴν μανία τῆς τότε μεγαλοτολήσεως, ὅτι ὁ Τσελεπίτσερης, εἶχε κάμει θραύσι στὸν ἐχθρό. Ἡ ἀμνηστία τοῦ εἶχε προηγηθεῖ ἀπὸ τὴν ἀμνηστία.

Σὰν φάνηκε στὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν ψηλὸς, βεργόλιγνος, μὲ ξανθὰ ἀρειμάνια μουστάκια, μὲ ὀλόγουρη πύλα στὴ μέση, μὲ ἕνα ὀλοστέσιο ὀλόκληρο στὸ σελᾶχι του, ἀνεμίζοντας τὴν λευκὴ του φουστάνελλα καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ παλληκάρια του, ἢ ἐλληνικὴ ψυχὴ ἀναγνώστη.

Ἡ ἐφημερίδες κρατοῦσαν σημειῶσι τῶν «ἐργῶν καὶ ἡμερῶν τοῦ ὀπλαρχηγοῦ» καὶ ἡ γνώμη τοῦ λαοῦ ἀνέστουδαίτο ὑπ' αὐτὴν. Ὡραία ἐποχὴ, πού οἱ ποιητὰ εἶδον σκάν τοὺς ἡρώας τῶν στὰ οἶνα ταῖα τῆς Πλάκας καὶ τῆς πλατείας τῶν Ἡρώων!

Ὅλα τότε ἦσαν μεγάλα καὶ ὅλα ἦσαν σπουδαία!...

Ὅταν οἱ Ρῶσοι περὶσαν τὸν Αἰμό, ἔγινε ἕνα τεράστιο συλλαλητήριον στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔμεινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ κάτωθι τεράστιον τοῦ Μπίλλερ, ὁ ὁποῖος συνένδυσε τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου τοῦ τελωνείου Πειραιῶς καὶ τοῦ σατιρικοῦ ποιητοῦ στὴν Ἀθήνα.

Τὸ τεράστιον τοῦ γὰρ τὸ συλλαλητήριον καὶ τὴν... σοβαρὰν ἐλληνικὴν κίνησιν, γενικῶς, ἦσαν τὸ ἔξης:

Οἱ Ἕλληνες θελήσαντες νὰ διαβοῦν τὸν Αἰμόν, ἐπιτροπὴν προέστησαν Τσάτσον, Βαμβᾶν καὶ Κρέμον.

Οἱ τρεῖς αὐτοί, ἦσαν ἡ ὁργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ συλλαλητηρίου.

Ὁ Μπίλλερ αὐτὸς εἶπε ὁ ποιητὴς, πού σὲ ἄλλη περίστασι, ἔγραψε τὸ ἀλχημικὸν ἐπίγραμμα:

Ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, ἔθανσαν ἀρειμάνιος, τοὺς φανούς τῆς Πρωτεύουσας.

Ὁ Τσελεπίτσερης τότε ἔδινε καὶ ἔπερνε.

Ἡ ἡρωική ὁμῶς ἐμφάνισις τοῦ Τσελεπίτσερη

ἔλθε, μὲ τὴν ἀνοδο στὴν ἐξουσία τοῦ Τρικούρη. Ἡ ἐποποιεῖα τότε ἔπαυσε. Ἡ ἀστυνομία τοῦ ἀφῆρεσε τὰ ὄπλα καὶ οἱ ὁπαδοὶ του διαλύθηκαν. Ὁ Τσελεπίτσερης, πού ὅπου τοῦ ἀλλήθινῳ ὀνομα ἦταν Τσέλιος Πίτσερης, βόηκε παρηγοριά σὲ ἀδύνατο τῆς Ἀθήνας ρετινᾶτο, πού στοίχιζε τότε 40 λεπτά μόνον ἢ ὀκτᾶ.

Ἐγινεν ὁμῶς φανατικὸς ἀντιτρικουπικὸς καὶ σὲ κάθε ἀντίθετη διαδήλῳσι, προηγούμεν, κορυφαίος αὐτὸς, τοῦ χοροῦ ἀγανακτικῶν, πού φώναζαν ἐναντίον τῆς φορολογίας τοῦ καπνοῦ καὶ ἐγαλλν τὸ γνωστὸ τότε ἔμβλημα.

Τὸ κορδόνι εἶχε φοῦντες καὶ ὁ Τρικούρης κάνει τοῦμπε.

Τὸ κορδόνι, τὸ κορδόνι, τὴν ἐλλᾶ τὴν ξεροζώνε.

Καὶ σὲ κάθε στροφή φώναζε δυνατὰ, μὲ τὴν βροχασμένην του φωνή:

Κατὰ τὸ Τρικούρη, τὸ φορομύχτη, τὸ καπνοφάνη!

Ἐνεκεν ὅλων αὐτῶν καὶ ἄλλων παρομοίων, ὁ Τσελεπίτσερης, ἢ Τσέλιος Πίτσερης ἢ «ἡρωϊκὸς ὀπλαρχηγός» ἢ «Νέος Τουρκοφύλος», πολλὰς φορὲς ἐπεσκαιετο ἀκουσίως, τὰ κρατητήρια τῆς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ μὲ ὅλους τοὺς κατατρεγμούς, τὰς φυλακὰς καὶ τὰ βάσανα, ἦταν ἀδάμαστο τὸ φρόνιμά του.

Ἦρθε ὁμῶς ἐποχὴ πού ξαναγέλασε σ' αὐτὸν ἡ τύχη. Ὁ Τσελεπίτσερης στὴν πύλιν ἀντίδρασί του κατὰ τοῦ Τρικούρη, ἔγινε δημοφιλέστατος.

Μιὰ ἡμέρα εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ σηκώσῃ ὡς πολιτικὴ ἐμβλημα ἕνα... παλητοσάρουχὸ του. Βλέποντας τὸ ὁ φανατισμένος κόσμος ἔτρεξε πῶς του. Ἡ δὲ «Νέα Ἐφημερίς» ἔγραψεν ἄρθρον σχετικὸ μὲ τὸ παλητοσάρουχὸ τοῦ Τσελεπίτσερη, ἐρμηνεύοντας τὴν... πολιτικὴν του σημασία. Ὁ κόσμος πῆρε φόρα, φρόντισε τὸ πρᾶγμα καὶ σὲ μιὰ ὀλόκληρο καὶ τραγικὴ ἐποχὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἕνα παλητοσάρουχὸ συμβόλιον μιᾶς ὁλόκληρης πολιτικῆς περιόδου τῆς χώρας.

Ὡς καὶ ὁ Σουρὴς τὸ ἐσπείρισεν κατόπιν, ἀναφέρον σὲ κάποιον χορὸ τοῦ Παλατιοῦ, ὅτι ἦσαν

ἄρχοντες δεινοί, τιτλοῦχοι καὶ δὲν ἔλειπεν μοναχὸ, παρὰ τὸ τρῦπιον τσαορῆ.

Σὲ λίγο τὸ παλητοσάρουχὸ πῆρε τὴν ἐξοχότητα τῆς περὶ κασελίδος τῆς Φατμάς, μεταξὺ τοῦ λαοῦ, καὶ τὸ παρουσιάζον σὲ κάθε συνέλευσιν καὶ σὲ κάθε σπουδαίῳ γεγονόσι, διαρχὴ δὲ σὲ μαχοφόρος τοῦ ἦταν ὁ Τσελεπίτσερης.

Ὁ Τσελεπίτσερης ὁμῶς δὲν πειριζοῖσε τὴν κατὰ τοῦ Τρικούρη ἀντιπολιτευτικὴν τὸν μόνον στοὺς δρόμους.

Τὴν ἔφερε καὶ μέσα στὴ Βουλὴ καὶ ἡ κτηνίασσι πιά φουστάνελλα τῆς Μακρυνίσσης, φαινότανε συχνὰ στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς, νὰ δύνῃ τὸ σύνθημα τῶν χειροκροτημάτων ἢ τῶν ἀποδομασιῶν τῶν ρητόρων.

Τίποσιν δὲ ὁ Τσελεπίτσερης παραφερότανε, ὥστε οἱ ὁπαδοὶ τοῦ τοῦ ἔλεγαν, προσπαθοῦντες νὰ τὸν συγκρατήσουν:

Ἦσυχά καπετάνιε γιατί θὰ φᾶς τὸ φυτίλι τῆς λάμπας. Αὐτὲς ἦταν καὶ ἡ τελευταίη δόξες του.

Σιγὰ σιγὰ τὸ κρασί, ὁ χρόνος καὶ ἡ φτώχεια, ἐφθαιραν τὸν καπετάνιο τοῦ Θεσσαλικοῦ κινήματος, τὸν κίρτωσαν καὶ τὸν γονάτισαν.

Μιὰ μέρα βρέθηκε νεκρὸς καὶ κανένας δὲν τὸν ἐμνημόνευσε. — «Σὶκ τράνσιτ γελόρια μούντις», ὅπως λέει καὶ ὁ Βερνάρδος.

Ὁ Βιβλιοθηκῆρις

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΠΟΥ ΒΗΚΕ ΣΕ ΚΑΛΟ

Ἐνας φιλόλογος χωρικός ἔμαθε τὸ θάνατον τοῦ γιατροῦ του, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δαύσει ἄλλοτε ἕνα χρηματικὸ ποσόν.

Ὁ γιατρός, σύμφωνα μὲ τίς πληροφορίες τοῦ κόσμου μόνο γὰρ εἶχε ἀφίσει στοὺς κληρονόμους του. Ὁ χωρικός, γεμάτος χαρὰ, εἶπε στὴ γυναῖκα του, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατον τοῦ γιατροῦ:

— Τί τυχερός πού εἰμαι. Καλὰ πού ἀρρώστησεν τὸν περσμένο μῆνα καὶ ἔτσι μὲ ἔξοφλησεν ὁ γιατρός. Διαφορετικὰ θὰ ἔλαγα τὰ κατὰ μένα τὰ παραδόνει μου!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ π. 602 ἡγουμένου)

Ἡ τροφὸς πού τὸν παρακολουθοῦσε πῶς ἀπ' τὰ παρακετάσματα, ἄρχισε καὶ αὐτὴ νὰ κλαίῃ, χωρὶς νὰ ἔξερχαι...

Ἐξάφνα ἡ λευκὴ ἔπληνσε, ἀντίκρουσε τὸν πατέρα της καὶ τοῦ ἔπληνσε τὰ γυνᾶ της χέρια...

— Πατέρα μου!...

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ

Ὁ μαρκήσιος Βάζας ἄρπαξε τὴν κόρη του στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν γέμισε φιλή:

— Μικρούλα μου, Λευκὴ μου ἀγαπημένη μου!...

Τὰ μάτια τῆς Λευκῆς ἔπεσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πανοπλία πού φοροῦσε ὁ πατέρας της καὶ ἀπόρησε:

— Φεύγεις πατέρα; ῥώτησε. Πάρε με καὶ μένα μαζί σου.

— Ὁχι, παιδί μου, δὲν μπορῶ. θὰ κάμω δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνον ταξίδι. Στὸ δάσος ὑπάρχουν λύκοι. Πρέπει μάλιστα νὰ φέγω. Φίλησέ με μικρὴ μου Λευκὴ...

Ἡ Λευκὴ ἀγκάλιασε τὸν πατέρα της καὶ τὸν γέμισε φιλή. Ὁ μαρκήσιος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κατόπιν σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Μὰ δὲν ἔκαμε βῆμα. Αἰσθάνονταν μιὰ τρομερὴ ἀγωνία νὰ τοῦ πῆλῃ τὴν καρδιά.

Γιατὶ εἶχε τέτοιες προαισθήσεις; Ξανά σκίψε κοντὰ στὴν κόρη του καὶ τὴν ἐναφίλησε.

— Λευκὴ, παιδί μου, φίλησέ με, φίλησέ με!...

Ἡ καρδιά του ἦταν βαρειά, βαρεὰ σάν μολύβι!...

Ἡ καρδιά του ἦταν βαρειά, βαρεὰ σάν μολύβι!...

Στὴν αὐτὴν τρεῖς ὑπηρετὲς πάνοπλοι περιέμεναν τὸν μαρκήσιο μὲ τ' ἀλόγα τους. Ὁ Βάζας καθάριζε καὶ πρὶν φύγῃ ξαναχαίρεται τὴν κόρη του καὶ τὴν τροφὴ της, τὴν Βρυγίτα, πούχε βγεῖ σὺν παρὰθύρῳ: τὴν ἀποχαιρετίζει μὲ σφιγμένη καρδιά... Μαῦρα καὶ ἀσπὰς προαισθητικὰ τὸν ἔκαναν νὰ ἀγωνιά.

Τέλος ἔκαμε μιὰ ἀποφασιστικὴ χειρονομία, σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔκίνησε ψιθυρίζοντας:

— Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος!...

Ἡ ὥρα ἦταν ὀκτώ.

Ὁ Σίμων Βάζας σπαιρόνισε τ' ἀλόγο του καὶ ἀπομακρύνθη, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας του, βυθισμένος σὲ πένθιμες σκέψεις. Σκεπτόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνην πού ἀτίμασε τὴν Ἀρτέμιδα Βιλανδρό καὶ τὸ μυαλό του πῆγαινε σὺν κοντὸ σταυλὸ Μονιρανῶ.

Διάρθεσε τάχα τὴν ἐπιστολήν του, συλλογιζόμενος. Μὲ συγχώρησε τάχα; Πῶς θὰ μὲ δεχθῇ ἄραγε; Πάντως ὁ Θεὸς μὲ συγχώρησε γιὰ τὸ βδελυρὸν μου αὐτὸ κακούρημα. Ἐχῶ ἐργασθῇ τόσο γιὰ τὴν θεοσέβειαν! Ἐχῶ σκοτώσει τοσούτους Οὐγενότους! Κι' ἂν φιλιωθῶ καὶ συμπαρήσσω με τὸν κοντόσταυλὸ θὰ ξεπαστρέψω πολλοὺς ἀκόμα. Καὶ πρῶτον πρῶτον τὸ νεαρὸ κόμητα Ράλφον Κανδάλ, τὸν ἀντικόμητα Νοερόν, τὸ μαρκήσιο Σουζέλ, αὐτὸν ἀκόμα καὶ τέλος ἐκείνον τὸν διαβολοσαρκοτῶ, πού ἔβριζε νὰ κόβῃ αὐτὰ μέσα στίς ἐκκλησίες, πού ἔβριζε νὰ δέρνῃ τὸν κόσμο, ἐκείνον τὸν... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

... πῶς...

συνάδεναν τὸν μαρκήσιον, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐθέντα μου, εἰδότε τὸ κοράκι;

— Ναι, τὸ εἶδα, καὶ ἔπειτα; ῥώτησε ὁ μαρκήσιος.

Ἡ γοητὴς τοῦ πύργου τῆς Βάζας διηγοῦνται, αὐθέντα, μιὰ τρομερὴν ἱστορίαν σχετικῶς.

— Τί διηγούνται;

— Λένε πῶς ὅταν ὁ μακαρίτης ὁ πάππος σας, ἐκίνησε γιὰ τὸ κυνήγι, στὸ ὅποιο τὸν σκότωσε ἕνα ἀγριογούρουνο, ἔγα κοράκι πέ-

ρασε ἀπάνου ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ φτεροῦνιζε κοντὰ τὸν ὅς τὴν ὄρα τοῦ δυστυχῆματος. Δὲν θάβρισκαν μάλιστα τὸ πτώμα του, ἂν δὲν ἄκουγαν τοὺς κροῖκους τοῦ κορακιοῦ τὸ ὅποιον εἶχε μείνει κοντὰ στὸ πτώμα.

Ὁ Σίμων Βάζας κούνησε περιφρονητικὰ τοὺς ὄμους καὶ εἶπε:

— Ἡ γοητὴς τὰ λένε αὐτὰ; Τί ἀστεῖο! Λησμονᾶνε πῶς τὸ οἰ-

κόσημό μας φέρει ἀπάνον κοράκι καὶ πῶς ἕνας ἡμερομῆνος κορά-

κας παρακολουθοῦσε πάντα τὸν παπποῦ μου στὰ κυνήγια του;

Ἀργήσαμε ὁμῶς. Ἐμπρός! Χτυπάτε τὰ λόγα...

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

Μετὰ μισῆς ὥρας καλπασμὸ ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ σωματοφύλακές του, σταμάτησαν νὰ ξεκουραστοῦν. Ἐξάφνα ἀνέμεσα στὴν πυκνὴ καταχνιά ἀκούονταν κρότος ὀπλων καὶ πατήματα ἀλόγων...

— Τὰ πιστόλια στὰ χέρια; διέταξεν ὁ μαρκήσιος. Ποῖος ἔχει ἂν ἔχουμε μισροστὰ μας ἐχθρούς ἢ φίλους...

Τὸ μυστήριον ἐλύθη ἀμέσως. Ἐκατὸ βήματα πρὸ πέρα ἕνα τμήμα ἰππέων ἐφραζε τὸ δρόμο. Ἦσαν οἱ Ἰσπανοὶ τοῦ κ. Μονιρανῶ, σὺ πού τοὺς διακοῦσε ὁ Ἰταλὸς δὸν Ζιλ Ἐσκουλάτα.

— Ἀλλ' ἰδέταξτε ἐπιτακτικῶς ὁ ἱσχυρὸς συμπατριώτης τοῦ Δὸν Κιζάτη.

— Ὁ Μαρκήσιος Βάζας! φώναξε πλησιάζοντας ὁ μαρκήσιος.

— Περᾶστε, ἐκλαμπρότατε καὶ εἶδε ἡ Παναγία Ἀτοχὰ νὰ σὰς συνοδεύῃ, εἶπε ὁ Ἰσπανὸς σκύβοντας τὸ κεφάλι ὡς τὴ χαίτη τοῦ ἀλόγου του.

— Εἰσθε στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κοντοσταύλου, κύριε; ῥώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Μάλιστα, ἐκλαμπρότατε, γάγνουμε γιὰ Οὐγενότους. Ὅλο τὸ πρωὶ ἄρρευνησαμε ὁλόκληρο τὸ δάσος. Περᾶστε... Ὑπάρχει ἀσφάλεια...

— Συναντήσατε Λουθηρανούς; ῥώτησεν ὁ Βάζας.

— Ὁχι, αὐθέντα. Δὲν τολμοῦν οἱ ἀρχεῖοι ν' ἀντικρύσουν τὰ κροῖκα μας σπαθιά.

Καλὴ ἐπιτυχία, κύριε, καὶ μὴ λυπάσθε τοὺς κακούργους αὐτοὺς, ἂν τοὺς συναντήσετε.

— Αὐτὴ τὴν ἐντολή ἔχω καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ τὴν ἐκπληρώσω. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς προστατεύῃ, ἐκλαμπρότατε.

Ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ προχωροῦσαν. Μετὰ δυὸ ὥρας ἀπέχον μάλιστα μίαν ὥρα ἀπὸ τὸ Ἐνθρόν Κιζάτη.

Ὁ δρόμος τότε στένευε τόσο, ὥστε οἱ ἰππεὶς ἀναγκάζονταν νὰ βάζουν ὁ ἕνας πῶς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὁ εὐστατοῦς προπορευόνταν μερικὰ βήματα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του. Μετὰ μισὴ ὥρα τὸ ἀλόγο του σταμάτησε ἔξωθεν.

Ἐνας σφοδρὸς ξερίσος μέγα δέντρο ἐφραζεν τὸ δρόμο. Ὁ μαρκήσιος πτωπώθηκε, πῆρε φόρα συγκρατώντας τὸ ἀλόγο του, τὸ σπαιρόνισε καὶ πῆρε τὸ ὀδόφραγμα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅπως ἀκούσας πῶς τὸν χρομήταμα πόνου καὶ χρομῆτες ἀγωνίας. Στράφηκε ἀνήσυχος. Τὰ ἀλόγα τῶν ἀνθρώπων του εἶχαν πέσει κάτω καὶ οἱ ἀνθρώποι τοῦ γρο

ΒΛΑΧΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΘΟΔΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Δόξα σοι ο Θεός, έφ'ότος τὰ τυριά πουληθήκανε καλά, τὸ «μπάντζο» (ξηλοτύρι τριανταπέντε ἡ ὀκτὶ, τὸ κασέρι, κρυφὰ «καὶ ἐκτός διατιμήσεων», τὸ βούτυρο ἐπάτησε στὶς ὀδοὺς ἀλυστο, τὸ γάλα ξεπουλήθηκε ὅπως τὸ θέλαμε, τὰ μιλιά πανάκριβα, κά-
θε τρίχα σὰν χρυσὴ κλωστή! Δόξα σοι, εἴπαμε, ὁ Θεός, τὸ κεμέ-
ρι φούσκωσε καὶ ἄλλοι δὲν βιάστη!

Αὐτὰ σκέφτοταν ὁ Γιωργακούλας, ὁ ἀρχικαγαῖς, καθὼς ἐτοι-
μαζόταν νὰ κατεβῇ, γιὰ τὸ ξεχειμαδιὸ «σὰ κάτω στὸν λαγκαδά».

Ἡ ὁμορφότερη νύφη ἐμπροστά.

ἦσαν ἑλικοειδῆ καὶ δεμένα πανωσάμαρα, γρη῏ς πεῖρες παρκα-
νοῦσαν τ' ἄλογα νὰ περπατοῦν, ἀπὸ πίσω ἦσαν δεμένα τὰ πουλε-
ρικά, μπροστὰ ἡ κούνιας κ' ἡ «σιρμαντίσες», ἡ φιλοκίτες κ' ἡ μαυ-
ρες ἡ βελέντζες, τὰ «καπέττα», τὰ κοντοκάπια, τὰ ἐπανω-
τάμαρα!

Καὶ ἔμπροσθεν ὁ Γιωργακούλας ἀρχηγός, καθάλα, καπε-
τάνος καμ' ὠνόντας, γεμάτο τὸ κεμέρι—δόξα σοι, εἴπαμε, ὁ
Θεός!—ἀφέντης, ἀγὰ; καὶ αὐτοκράτορας στὸν κόσμον τὸν δικό
του, στὰ δίποδα καὶ τὰ τετράποδα, τὰ μετὰ καὶ τὰ ἀνευ οὐρῶς,
στὰ πτερωτὰ καὶ τ' ἄπτερα, τὰ λογικά, τὰ ἄλογα, τὰ γίδια, τις
κατσίκες, τὰ πρόβατα, στὶς στέρφες, στὰ γαλάρια, στοὺς μούργους
καὶ στὰ μικροκούδουνα, στὶς γκλίτσες καὶ στὶς κάπες...

— Χαί, χαί, μανούλα μ' χαί!

Τί τοῦ εἶπε;

«Ὅλα μετὰ τὸ μπόλικο τὸ γρήμα του, μποροῦσε νὰ τὰ ἀγοράσῃ,
νὰ τὰ πουλήσῃ, νὰ τὰ ξαναγοράσῃ καὶ νὰ τὰ πετάξῃ στὰ σκυλιά.
Ὅλα πουλοῦνται κ' ἀγοράζονται ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο μετὰ
τὸ γρήμα!...

Ἔτσι καμαρωτὸς καὶ λυγιστὸς κατέβηκε στὴ χώρα ὁ Γιωργα-
κούλας.

— Καλὴ μέρα σας, κύριε Γιωργακούλα! Ἀπὸ δῶ!...

— Πῶς ἔχετε, κύριε Γιωργακούλα! Ἀπὸ κειθς.

— Πῶς; ἦταν καὶ μὰς θυμηθήκατε;

— Κοιμηθήκατε καλά;

— Πῶς εἶπε ἡ κυρία;

Πῶς νὰ εἶπε ἡ Κυρία; Ἡ «Κυρία» ζύμωνε γονατιστή, ἀπάνω
στὰ λιθάκια!...

Ὅλοι ποιοὶ νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῇ, ποιοὶ νὰ τὸν πρωτοκα-
λοσώσῃ! Ποῦ ἦταν κρυμμένη ἡ ἀξία του αὐτή, τόσο καιρὸ καὶ
δὲν τὴν ἔβλεπε!

— Καλὴ μέρα κ. Γιωργακούλα ἀπὸ
δῶ, καλὴ μέρα σας κ. Γιωργακούλα
ἀπὸ κει.

οἶζεν οὐτὸς ὁ ἴδιος.

Καὶ ἀρχισε, μέσα του, νὰ κλονίζεται ἡ περὶ παρὰ πεποίθη-
σὶς του!

— Δὲν σοῦ λέω, εἶπε κ' ὁ παρὰς, ἀλλὰ ἔχει καὶ ὁ ἄνθρωπος
τὴ δική του τὴν ἀξία!...

— Μήπως θὰ πᾶτε στὴν Ἐκθεσὶ; Τὸν ρώτησαν μὴ μέρη.
Ἐκθεσὶ!

Τί ἦταν καὶ αὐτὴ ἡ ἔκθεσι; Κἀνα χαρτί τοῦ Εἰρηνοδικοῦ;

Τίποτε τοῦ δικηγόρου μερδευοδουλίας, ἡ τοῦ Ἐποικισμοῦ τίποτε
ἄλλες πάλι φασαρίες γιὰ τὸ βουκοτόπι!

— Ἐ! Ἀπαντοῦσε ἀορίστως, καὶ θὰ γίνῃ μὰ μέρα!

— Μὰ ἂν θὰ πᾶτε νὰ βιαίτητε! Τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα καὶ,
τοῦ εἶπε, ὁ κύριος Ἀνακριτὴς καὶ τὸ πιστοποιεῖ κ' ὁ Γραμμα-
τικὸς τῆς Δημαρχίας.

— Βρὲ σὺ, τοῖ ἔστι (τί εἶπε) Ἐκθεσὶς; Ρώτησε ἐπὶ τέλους μὴ
μέρα ἄλλο Βλάχο, γιὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι δὲν ἔξευρε...

— Οὐνα μέρη παζάρι (μὴ μεγάλη ἀγορά). τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖ-
νος!

Ἐκεῖ πηγαίνουν ὅλοι οἱ μεγάλοι
καὶ πᾶει ὁ κόσμος καὶ τοὺς βλέπει. Καὶ
ὅτι καλὸ ἔχει καθέννας, ἔχει τὸ βγάξει,
καὶ τὸ ἀγοράζουν.

— Πουλᾶνε καὶ τυρὶ;

— Ἀπ' ὅλα!

— Μὲ διατίμησι;

— Ἀ, μὰ! Δὲν τὸ πστεύω. Ἐκεῖ
θὰ εἶν' ἐλεύθερα! Ἐκεῖ πουλᾶνε γὰ
ἐκθάλα!

— Ὅσο θέλει ὁ καθέννας;

— Ὅσο θέλει!

— Ἐχὼ κάμποσο κασέρι. «Μάκα

ἄρρεσι λουκρο» (ἂν ἔχει δουλειά), νὰ τὸ
κατεβάσωμε.

Καὶ ἀποφάσισε νὰ πᾶ κ' αὐτὸς
στὴν Ἐκθεσὶ γιὰ νὰ κατοπτεύσῃ.

— Ὡστε καὶ σεῖς γιὰ τὴν Ἐκθεσὶ κ.
Γιωργακούλα; τοῦ εἶπε ὁ Δήμαρχος.

Τῆς χώρας, ἕνας παχὺς καὶ φουσκωμέ-
νος σὰν τουλούμι μὲ τυρὶ.

— Τί νὰ κάνω! Ἐπιτρέπεται ἕνας
διανοοῦμενος νὰ μὴν πᾶ γιὰ τὴν ἔκθεσιν;

— Καλὴ διασκεδᾶσι, λοιπόν!

— Εὐχαριστῶ... ἐπίσης!...

Κόσμος καὶ κακὸ στὴν Ἐκθεσὶ. Νὰ καὶ πολλοὶ ἀπ' τὸ χωριὸ
του. Ἡρῶαν, λέει νὰ ἴδουν καὶ αὐτοί.

— Ὅριστε κ. Γιωργακούλα. Ὅριστε νὰ πάρτε ἕνα «ἀναγ-
κτικόν».

Ἐκάθηνον ὁ Γιωργακούλας, σὰν ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, σὰν
«διανοοῦμενος» χαϊδεύοντας τὸ παχὺ του κεμέρι.

— Τί θὰ πάρτε;

Τί νὰ πάρῃ;

«Νᾶχα ἕνα ποτήρι νερὸ ἀπ' τὴν Κρούβρουσι!» σκέφτηκε.

— Ἐνα παγωτό, τοῦ εἶπε ὁ Ἐφορος, ποῦ εἶχε κατεβῇ κ' αὐ-
τὸς «διὰ τὴν Ἐκθεσὶ» ὡς ἔλεγε, σὶφ φανερὸν, πραγματικῶς δὲ καὶ
στὸ κρυπτόν, γιὰ τὴν προαγωγή του.

— Πάρτε ἕνα παγωτό. Μ' αὐτὲς τίς ζέστες, θὲ νὰ σὺς ὀρε-
σίσῃ λίγο!

Καὶ πραγματικῶς, ἔκανε ζέστες φοβερὲς κ' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι
στὴν Πρωτευούσα μύριζαν σὰν χοιρινὸ καὶ σὰν ἰθρυὰ ἐντο-
σμενο. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος, γύρω ζητοῦσε «παγωτό». Καὶ τὸ γρη-
γορὸν δὲν προφεί-
νε νὰ φωνάζῃ, νὰ
διατάξῃ:

— Ἰοῖα παγωτά

στὸ 9! Ἐξῆ πα-
γωτά στὸ δυό!

— Ἐ, φερί μ'

κ' μένα παγωτό!

εἶπε ὁ Γιωργακού-
λας. Καὶ οἱ ἄνθρωποι
τοῦ σερβιτοῦσαν ἔ-
κοψε μὴ γερὴ
κουτάλια, νὰ φαῖ,
νὰ χορτάσῃ! Ἀπο-
χτε, τὸ βράδυ ἡ-
ταν νησιεύς!...

Μὰ μόλις ἔ-
καμε νὰ τὸ μασή-
σῃ, κοκκαλωσε τὸ
στομά του, πάγω-
σαν τὰ δόντια του,
νόμισε οἱ θὰ περὶ ὁ λάρυγγας του ποῦ τὸν πόνεσε, νόμισε ὅτι
τοῦ φεύγει τὸ κεφάλι...

Τί εἶπε αὐτὸ ὅπου τοῦ ἔφεραν;

Ἀνικηρυνά ὁ Ἐφορος, τὸ ἔρωσε μὲ ἡσυχία κ' ἀπόλαυ-
σιν.

Ὁ Γιωργακούλας τότε ἐκατάλαβε.

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶπε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου «διανοοῦ-
μενος», ποῦ ἔβρι ἀπ' αὐτὰ, ἐφώνησε τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ εἶπε:

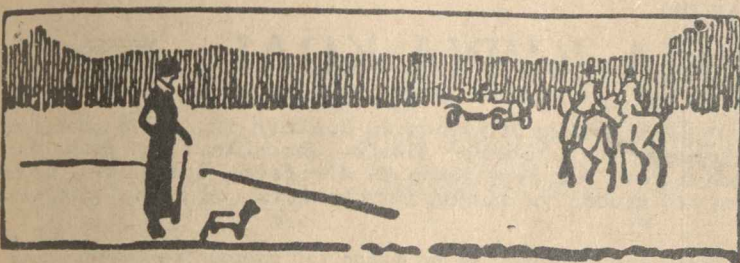
— Ἐλα δῶ παιδί. Ζεστάνε το, σὲ παρακα-
λεῖ, λιγάκι.

Τί εἶπε αὐτὸ ὅπου τοῦ ἔφεραν;

Ἀνικηρυνά ὁ Ἐφορος, τὸ ἔρωσε μὲ ἡσυχία κ' ἀπόλαυ-
σιν.

Ὁ Γιωργακούλας τότε ἐκατάλαβε.

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶπε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου «διανοοῦ-
μενος», ποῦ ἔβρι ἀπ' αὐτὰ, ἐφώνησε τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ εἶπε:

ΑΝΘΡΩΠΟ ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΥΡΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Ὁ Χάρος ἐβουλήθηκε νὰ φτιάξῃ περιβόλι.
Τῶσ'αψε, τὸ καλλιέργησε νὰν τὸ δέντροφυτρίνη.
Φ' ἔπει νιὲς γιὰ λεμονιές, τοὺς νιὲς γιὰ κυπαρίσσια,
φύτεψε τὰ μικρὰ παιδιὰ τριαντάφυλλα τρογύρω,
ἔβαλε καὶ τοὺς γέροντας φράχτη στὸ περιβόλι!...

ΤΗΣ ΑΡΝΑΣ ΤΑ ΛΑΓΚΑΔΙΑ

— Εὐπὶνα πουλί μου, νὰ μοῦ πῆς πότε σκοπεύεις νὰθῃς,
νὰ φτιάξω γίονα νὰ γευτῇς, καὶ δειπνῶ νὰ δειπνήσῃς...
— Ἀγρίκα το, μανούλα μου, τὸ τί σοῦ παραγγέλλω,
ἂν φτιάξῃς γίονα γέφυρο το, καὶ δειπνῶ δειπνήσῃς το,
κ' ἂν σκώρῃς τὸ κρεβάτι μου, πέσε γλυκὴ κοιμήσου.
Τί ἐμένανε μὲ πήρανε στὴς Ἀρνας τὰ λαγκαδία,
ποῦ ἀρνιέται ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα,
ἀρνιούνται καὶ τ' ἀντιγόνα τὰ πολυγαπημένα...

Ο ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟΣ

Ἦθελα νὰ περπάτουνα μὴ μέρη μετὰ τὸ Χάρο
καὶ νάνα ἡ στράτα μας μακριὰ κ' ὁ δρόμος μας ἀλ' ὄγα,
νὰ κάθωμαι νὰ τὸν ρωτῶ καὶ νὰ τὸν ἐξετάζω,
νὰ ἴδω ἂν περνοῦν οἱ ἄρρωστοι κ' ἂν γίνονται οἱ λαβρομένοι,
νὰ ἴδω ἂν ξαναπαντρεύονται οἱ μπαμπαντρεμένοι,
κ' ἂν μεγαλώνουν τὰ μικρὰ τὰ κολογαϊδεμένα...

Ο ΧΑΡΟΣ

Ὁ Χάρος ἐροβόλασε πο μὴ μὴ ψηλὴ ραχοῦλα
μὰ εἶχε τοὺς ἄρρωστους μπροστὰ καὶ τοὺς φτωχοὺς ἔξωσις.
κ' εἶχ' ἀπ' τοὺς ἄρρωστους βγαλμένα τὰ γαλόνια,
εἶχε καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ στὴ σκάλα τ' ἄλογου του.
Στέκον καὶ τὸν παρακαλοῦν, τὰ χέρια σταυρωμένα:
— Χάρε, γιὰ γύρε ἀπὸ χωριό, γύρε ἀπὸ καφενέδες,
νὰ κάτσουν οἱ ἄρρωστοι, νὰ πάρουν τὸν καφέ τους,
νὰ κάτσουν οἱ ἄρρωστοι νὰ πίνουν τὸ νερὸ τῶν τους,
νὰ κάτσουν κ' οἱ μισοφτωχοὶ, νὰ πέσουν νὰ πλαγιαστούν.
Κεῖνος τοὺς ἀποκρίθηκε τέτοιο λόγο τοὺς λέει:
— Ἐγὼ δὲ γέρον ἀπὸ χωριό, μὴδε ἀπὸ καφενέδες
τί βλέπουν μάννες τὰ παιδιὰ κ' ἔρχονται καὶ τὰ παύρουν
κ' οἱ ἀδελφὲς τοὺς ἀδελφούς θὰ μοῦ τοὺς ἐγγυηθῶν,
κ' οἱ χήρες οἱ μαυρόχρητες τοὺς ἀντρες τοὺς θὰ θέλουν!...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἄδικο πολὺ καὶ κρίμα
τέτοιος νιὸς νὰ πᾶ στὸ μνήμα.

Τέτοιος νιὸς καὶ δροσοφορος,

τέτοιος πρῶτος δικηγόρος.

Πῶς νὰ κατεβῇ στὸν Ἀδῃ;

Δίχως φῶς, δίχως λυχναρί;

Τονεῖ κλαίει τὰ σεντόνια

ποῦταν ἄσπρα σὰν τὰ χιόνια.

Τονεῖ κλαίει τὰ κρεβάτια,

ποῦταν πούπουλα γιομάτα.

Τονεῖ κλαίει ἡ μαξιλάρα,

μ' ὅλη τὴν κακὴ τρομάρα,

τὸν μοιρολογεῖ ἡ σκάλες,

τὸν ἀκαρτεροῖ ἡ σκάλες,

πότε νάρθῃ νὰ γυρῇσῃ.

Γιὰ νὰ μὴ νὰ σεργιανίσῃ.

Χρεάζεται δροσιὰ κ' ἄερί...

(Ἀπὸ τὴν συλλογὴν τοῦ κ. Κ. Παπαγιάννη)

ἦτος ἀνθρώπου, ποῦ παίζει ὅλα αὐτὰ στὰ δάχτυλα.

— Ἐλα δῶ παιδί.

— Διατάξτε!...

Καὶ ὁ Γιωργακούλας, δίδοντας του τὸ παγωτό!

— Πάρτο, σὲ παρακαλῶ, καὶ ζεστάνε μου τὸ κομμάτι!...

Σταμ. Σταμ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ἡ διαθήκη ἐνός... καλὸς διαβέλου. Κηδεὶα μὲ τραγοῦδια
καὶ κρασσοκατάνυξιν!... Ἡ θεατρὸφιλος μὲς. Τὸ ἐνδιαφέρον
τῆς γιὰ τοὺς ἡθοποιούς. Σαμπάνια ἀντὶ χρωματισμένου νε-
ρού. Μία ψυχροβαλτικὴ διαθήκη. Φάκελλοι ἐπὶ φακέλλων.
Τὸ φινάλε κ.λ.π. κ.λ.π.

Στὸ Σταλόν-σὺρ-Μάρν τῆς Γαλλίας, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1888 πέθα-
νε κάποιος ἀγοροφύλαξ ὁ ὁποῖος στὴν διαθήκη του ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Ἐγὼ ὁ Κ., ἀγοροφύλαξ τῆς κοινότητος, κληροδοτῶ στὸν κα-
θένα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ παρακολουθήσουν τὴν κηδείαν μου,
ἂν μὲν εἶνε ἄνδρας ἀπὸ μὴ λίτρα κρασί, ἂν δὲ εἶνε γυναίκα
ἀπὸ μισὴ λίτρα καθὼς καὶ στὸν τραγοῦδι, ἀπὸ τοὺς κάτωθι
ὁροι: 1) Τὴν ὥρα ποὺ θὰ σηκώνουν τὴν κῆρα μου ὁ τραγοῦ-
διστὴς θὰ τραγοῦδᾷ τὴν πρώτην στροφὴν τῆς Μασσαλιώτιδος, καὶ
οἱ ἄλλοι θὰ ἀκομπανιάζον τὸν τραγοῦδιστὴν. 2) Κανένας ἀπ'
τούς παρισταμένους δὲν θὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὸ φέρετρό μου.
3) Ὅταν φθάσῃ ἡ κηδεία μου στὸ νεκροταφεῖο ὅλοι οἱ παριστά-
μενοι θὰ πίνουν ἀπὸ ἕνα ποτήρι κρασί. 4) Πρωτοῦ φύγουν ἀπ'
τὸ νεκροταφεῖο μετὰ τὴν ταφὴν μου θὰ τραγοῦδῇσιν τὴν ὑπόλοι-
πες στροφές τῆς Μασσαλιώτιδος. Καὶ 5) στὸ τέλος θὰ πίνουν ἀ-
πὸ ἕνα ποτήρι κρασί ἀκόμη καὶ θὰ ποῦν: «Ὁ ἀγοροφύλακας
Κ. δὲν φοβόταν τὸν θάνατον, γιατί ἦταν καλὸς ἄνθρωπος καὶ
καθόλου περήφανος».

Κάτω ἀπὸ τὴν διαθήκην αὐτὴν ὁ μακαρίτης εἶχε γράψῃ τὸν ἀ-
κόλουθο κωδικέλλο:

«Τὰ δάνεια δὲν ἀπαγορεύονται οὔτε κἂν τὰ κροκοδείλια».

Καὶ τὴν ὑπογραφήν του ὁ παρὰξενος ἐκείνος ἀγοροφύλαξ τὴν
συνόδευσε ἀντὶ ἄλλου τίτλου μετὰ τὸ ἀκόλουθον ἐπίθετον: «Ἰδιόρρυθ-
μος ἀλλὰ καλὸς διάβολος»!...

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1889 πέθανε στὸ Λονδίνο σὲ ἡλικία 54 ἐτῶν
κάποιος μὲς Ἀρμυ Γκωλτστον, κόρη τοῦ ἄλλοτε ἰδιαιτέρου ἱατροῦ
τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, ἡ ὁποία ἦταν μανιώδης λατρεῖς τοῦ
θεάτρον. Στὴν διαθήκην τῆς ἡ μὲς Γκωλτστον, ὤριζε νὰ κατατεθῇ
σὲ μὴ τράπεζα τὸ ποσὸν τῶν 3.000 λίβων στερλινῶν ἀπ' τὴν πε-
ριουσία τῆς. Οἱ τόκοι δὲ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ νὰ διατίθενται γιὰ νὰ
ἀγοράζονται σαμπάνια τῆς καλύτερας ποιότητος, τῆς ὁποίας νὰ πί-
νουν οἱ κομμοὶ τῶν θεάτρων τοῦ Λονδίνου κάθε φορὰ ποῦ εἶνε
ὕποχρεωμένοι ἀπὸ τὰ ἔργα, νὰ πίνουν ἐπάνω στὴν σκηνὴ ἀντὶ
σαμπάνιας νερὸ χρωματισμένο!...

Στὶς ἀρχές τοῦ 1884 πέθανε στὴν Βαρσοβία τῆς Πολωνίας κά-
ποιος πλούσιος πολὺ ἰδιόρρυθμος. Στὸν συμβολαιογράφου τοῦ ὁ μα-
καρίτης εἶχε καταθέσει τὴν διαθήκην του κλεισμένην σ' ἕναν φά-
κελλο, στὸν ὁποῖον ἔγραψε: «Ἡ παρούσα νὰ ἀνοιχθῇ στὶς 10
Μαρτίου 1885», δηλαδὴ ἕνα χρόνον μετὰ τὸν θάνατόν του.

Στὶς 10 Μαρτίου τοῦ 1885 οἱ κληρονόμοι του συγκεντρώθηκαν
στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου γιὰ τὸ ἀνοίγειν τῆς διαθήκης.
Μὲ μεγάλη ἐπιστομότητα ὁ συμβολαιογράφος ἔβγαλε τὸν ὀγκώδη
φάκελλο τῆς διαθήκης καὶ τὸν ἀνοίξε. Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸν ἦταν
ἕνας δευτερος φάκελλος καλυπτομενός ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἦ-
ταν γραμμένη ἡ φράσις: «Ἡ παρούσα νὰ ἀνοιχθῇ στὶς 14 Ἀπρι-
λίου 1886».

Φουρκισμένοι καὶ ἀθροισμένοι οἱ κληρονόμοι ἔφυγαν γιὰ νὰ
ἐπανέλθουν στὶς 14 Ἀπριλίου τοῦ ἐπομένου ἐτους.

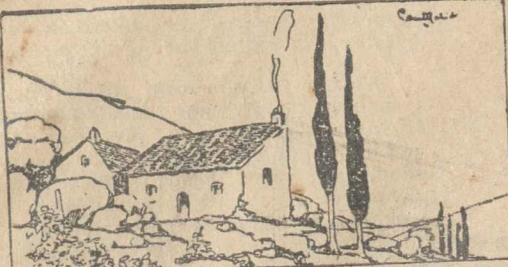
Ὅταν ὅμως τὴν ὀριζμένη ἡμέρᾳ ἀνοίχθηκε καὶ ὁ δευτερος φά-
κελλος, μέσα σ' αὐτὸν ἦταν ἕνας τρίτος, μετὰ τὴν ἐπιγραφήν: «Ἡ
παρούσα νὰ ἀνοιχθῇ στὶς 20 Ἀπριλίου 1887».

Οἱ κληρονόμοι ξαναφύγαν περισσότερο φουρκισμένοι. Μὰ οὐτε
τὸ ἐπόμενο ἐτὸς ἐπρόκειτο νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά τους καὶ
— πρὸ πάντων — ἡ ἐλπίδες τους. Ὁ μακαρίτης ἐνόησε νὰ τοὺς τυ-
ραννίσῃ ἀκόμη χρόνους.

Μέσα στὸν τρίτον φάκελλο ἦταν ἀπλοῦστα ἕνας τέταρτος μετὰ
τὴν ἐπιγραφήν: «Νὰ ἀνοιχθῇ στὶς 25 Ἀπριλίου 1888

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΓΙΩΡΓΑΚΛΗΣ

Ένας τρομερός ξάδερφος του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Ο άτλης και το σπαθί του πετούσε. Η ιστορική «Μάχη της Γράνας». Τ' όνειρο του Γέρου. Ένας άριστος διάλογος. Πώς σκοτώθηκε ο Γιωργακλής Κολοκοτρώνης. Ο «πλάτανος» που μιλούσε. Μια σύντομη και πρωτότυπη διαδρασία. Οι Τουρκολάτρες και η τιμωρία τους.

Δύο πρώτα ξαδέφρα του Γέρο Κολοκοτρώνη έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στα επαναστατικά χρόνια, δέχτησαν τη γενιά τους και βρήκαν θάνατο ήρωικό.

Πρώτος ο Γιωργακλής Κολοκοτρώνης. Οι Τούρκοι τον έλεγαν άτλη, γιατί ήταν περίφημος καβαλλάρης. Είχε την επιτηδεύτητα να βάζει τ' αλόγο του σε καλπασμό κι από κει να ρίχνει το σπαθί του, (που ήταν δεμένο από τη ζώνη του με αλυσίδα) και να κόβει στον αέρα το κεφάλι του έχθρου του. Το σπαθί του Γιωργακλή ήταν το «πετρώμενον δρέπανον» της Αποκαλύψεως.

Στά 1821, μόλις κηρύχθηκε η Έπανάσταση, η Ύψηλή Πύλη έστειλε στο Μωριά μεγάλο στρατεύμα να υποτάξει τους επαναστάτες. Στη Γορτυνία πολλοί από τους ραγιάδες χάσανε το θάρρος τους. Ο Γέρο Κολοκοτρώνης για να τους ξαναφερώσει την ψυχή αναγκάστηκε να καταφύγει σε τέχνασμα. Ένα πρωί, σηκώθηκε με λαγαρότητα και δέ μιλούσε.

— Τι έχεις, γέρο; του λέει ο Πλαπούτας, ξυγνώνοντας μαζί με τους άλλους. Κάτι στενοχωρημένο σε βλέπω. Δόξα σοι ο Θεός, καλά είμαστε και πολλοί μαζωχτήκαμε και θα βαρέσουμε τους Τούρκους. (Και γυρίζοντας στους άλλους:— Τι λέτε, βρε, και σεις οι άλλοι; Ήταν τότε στρατοπεδευμένοι σ' ένα χωριό, κοντά στο λεγόμενο «Γεφύρι της Μαμαριάς» Ο Κολοκοτρώνης αποκρίθηκε στον Πλαπούτα:

— Το ξέρω πως θα βαρέσουμε τους Τούρκους, γιατί όλοι τούτοι είνε παλληκαράδες, μ' είδα κ' ένα όνειρο. Είδα, λέει, πως ήρθε μιά ερτάμωρη, που έλαμπε σαν τον ήλιο και είχε αγκυμένα στους ώμους τ' αμμάλι της και μου λέει: — Γέρο, να κατεβήτε από το βουνό στον κάμπο, αύριο τη νύχτα, να σκάψετε μιά γράνα (χαντάκι), να μπήτε μέσα και να πολεμήσετε. Μη φοβηθήτε, γιατί θα είμαι γω εκεί και θα νικήσετε.

Και ο Γέρος, συλλογισμένος τάχα, ρώτησε:

— Τι να σημαίνει τ' όνειρο τούτο;

— Δόξα νύχ η Μεγαλοδύναμος, εφώναξε μ' ένθουσιασμό ο Πλαπούτας, κ' έκαμε τ' ασταυρό του. «Η Παναγία ήταν, Γέρο, κ' ό,τι ελπε να το κάνουμε!»

— Αέ, Δημητράκη! Αξιώθηκα γω να ιδώ την Παναγία στον ύπνο μου; Τότες θα κατέβω κι ο ίδιος, αφού είνε θέλημα του Θεού... Λοιπόν, παιδιά, να νηστεύουμε σήμερα που είναι Παρασκευή, τη νύχτα να σκάψουμε τη γράνα, να μπουíme μέσα, και το πρωί να τους φάμε!

Είνε γνωστόν ότι ο Στρατηλάτης της Πελοποννήσου δεν έμπαινε ο ίδιος στις μάχες. Έστεινε το στρατηγείο του λίγο μακριά κ' από κει, με τη βροντώδη φωνή του, έδινε διαταγές, όπως π.χ. στα Δερβενάκια, όπου στην κρίσιμη στιγμή του αγώνος, άκουστηκε η φοβερή κραυγή του: «Χαάά! Έρχεται ο Κολοκοτρώνης!» που την άκουσαν οι Τούρκοι και το βάλανε στα πόδια.

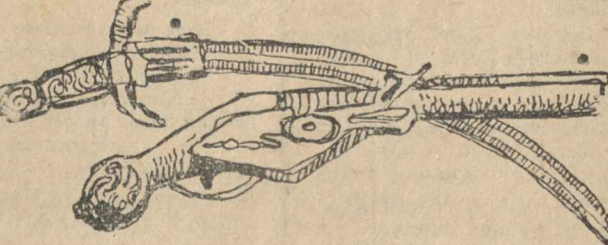
Τη φορά λοιπόν αυτή, μόλις ο Πλαπούτας, ο Γιωργακλής και οι άλλοι άκουσαν να λήξει ότι θα κατεβή κ' ο ίδιος στον αγώνα, δεν έβλεπαν την ώρα ν' αρχίσουν τη μάχη!

Κατά το βράδυ ο Γέρος έκάλεσε τους καπεταναίους και τους λέει:

— Έπειδή θα κατέβω κ' ο ίδιος, έχοντας δεξιά μου το Γιωργακλή, ο Πλαπούτας να μείνει εδώ κ' αν τυχόν σκοτωθώ — γιατί θάρθουμε στα χέρια με τους Τούρκους — τον Πλαπούτα να κάνετε αρχηγό σας!

Ο Γέρος κατέβηκε τη νύχτα, έπεσάτησε στο σκάψιμο της γράνας, και το πρωί μπήκαν μέσα κ' έκαναν την περιφημη έκείνη «Μάχη της Γράνας». Αφού τσάκισαν τους Τούρκους με τ' αλάθειντα τουφέκια τους, σε μιά στιγμή που ο Γέρος μούγγρισε τη διαταγή: «Έμπρός, φέρα τ' αμμάτι και γιορτούσι!...», οι Κολοκοτρωνάιοι κυνήγησαν τους Τούρκους πολλή ώρα και τους άδενάτησαν. Ο Γιωργακλής πολέμησε έφιππος, σαν έλικος ήρωας, αλλά στο τέλος στάθηκε κακοτυχός και βρήκε το θάνατο. Με τ' ότροπο, μ' ας το λέει το ακόλουθο άγνωστο σε πολλούς, δημοτικό τραγούδι:

Ο Γιωργακλής με τ' άτι του δέ σ' αμ-
λομένται βράχους,
Στους κάμπους μοιάζει άστραπή,
[ελφίνοι στα ποτάμια.
Κοντά στο Σαπιολεϊβάδο, και δώδε
[άπ' τό Γιοφύρι
Άκουσε που τον έκοραξε Νεράιδα
[άπό τό βράχο
— Γύρισε πίσω, Γιωργακλή, τι σου-
[χονε καρτέρι!

— Νεράιδα, τώρα κίνησα, ντρεπόμαι να γυρίσω! Και στο καρτέρι ρίχτηκε με το σπαθί στο χέρι! Το σπαθί και πέρασε στρέβοντας το μουστάκι, Μ' ας τ' άτι του χλιμίντρησε κ' έπεσε σκοτωμένο. Ο Γιωργακλής στα γόνατα ακόμα πολεμάει, Μ' ας τ' αμμάτι του σπαθί, τούσκασε το ντουφέκι. Κ' έκόπη και του Γιωργακλή τ' άδραχτι της ζωής του. Σώζεται ακόμη για τον ήρωα αυτόν και τ' ακόλουθο μορλόι: «Από βουνό πολύ ψηλό ποτάμι ροβολάει, Ήταν πλατύ, ήταν βαθύ, στη μέση ματωμένο Και στον άβροδο ποταμού ερία κοράσια πλέναν. Τόνα πλένει τους άρρωστους, τ' άλλο τους λαβωμένους, Κ' η άδερφή του Γιωργακλή πλένει κ' αναγεννάει: — Για σήκω άπάνω, Γιωργακλή, και μη βαρυνόκοιμάσαι. Σου γράφουν τ' άδραχτι σου, σου γράφει ο Θεοδώρης, Σου γράφει ο Γιάννης ο Ζορμπάς, σε θέλ' η άδερφή σου — Άχ, δέ μπορώ να σηκωθώ, μηδ' να περπατήσω...»

Ο θάνατος του Γιωργακλή δέν άφηνε τους Κολοκοτρωνάιους να χαρούν όσο έπρεπε τη νίκη τους. Ο ίδιος ο Γέρος ήταν βαρυνά λυπημένος: — Παιδιά, ελπε, από σήμερα άρχισε το πάταμο των Κολοκοτρωνάιων.

Αυστηρώς ύψήρξαν και Έλληνες — άνάξιοι Έλληνες — που ήσαν ραγιάδες, τους οποίους ο Μωριάτης άρματωτής δέν άφηνε σε χλωρό κλαδί. Και λένε ότι του έφρεσεως ήταν ο «πλάτανος που μιλούσε. Νόστιμη είνε η ιστορία αυτή:

Σε μιά λαγαριά ήταν ένας κουφαλασμένος πλάτανος. Άμα ο Γιωργακλής μάζαινε ότι στο τάδε χωριό ήταν κανένας χριστιανός τουρκολάτρης, που για να φανή ευχάριστος στους Τούρκους, έπρόδινε τις πατριωτικές ένέργειες των άλλων, έπήγαν με μερικά παλληκάρια του, τον έπαινε και τον οδηγούσε μπροστά στον πλάτανο.

Μέσα στο κούφωμα του δέντρου, σιωπηρό μένος με το Γιωργακλή, περίμενε καρμιάς ένας καλόγηρος του γειτονικού μοναστηριού. Ο Γιωργακλής άποτεινόμενος τάχα στο σταυρό του δέντρου ρωτούσε:

— Πόσ' μου, Στοιχειό, τι να τότε πιά τούτουν, που έπραξε αυτό και κεινο;

Ο καλόγηρος, με την τρεμμένη φωνή του στοιχειών, άπαντούσε:

— Να πληρώσει χίλια γρόσια για τα παλάτια σου, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

καρία, κ' άλλα τόσα για το Μοναστήρι, και να πάη στον άγιο

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

ΤΟΥ PAUL ARÉNE

Όλα γελοῦσαν κ' όλα πρσιόνιζαν. Στά δάση σμήνη χαρούμενων πουλιών ταμπούσαν τα βλαστάρια. Τα λιβάδια ήσαν γεμάτα από νορκίους και κίτρινα από χρυσόσκονη. Η μέλισσες γύριζαν μεθυσμένες, στα λουλούδια και στα χωράφια που μόλις πρσιόνιζαν από το νέο γρασίδι. Η μυγαδελίς ή άνθισμένης, τίνιζαν στο άπαλό άερακι που περνούσε τα μυρωμένα χιόνια των κλαδιών τους.

Κι οι άνθρωποι μεθυσμένοι από την άνοιξη, στεκόντουσαν στις έξοχους των σπιτιών τους κ' έλεγαν:

— Τι ώραία ημέρα!

Έκανε μάλιστα τόσο πολύ λαμπρό καιρό, ώστε ο Φιρμίνος κ' έγω, πηγαίνοντας στο σχολείο, νομίζαμε ότι πηγαίναμε να μ' ας κρεμάσουμε. Γύρω μας γελοῦσε ή φύσις. Κ' έμπρός μας μαύρο και σκαταινασμένο το σχολείο. Νομίζαμε ότι ποτέ δέ θα τελειώναν ή άρες των παραδόσεων για να χαρούμε την ημέρα. Συλλογίζομεθα την τεχνολογία, τα μαθηματικά, τις τιμιότητες και τα πόδια μας καθώς περπατούσαμε έβάρυναν σαν να ήσαν από μολύβι.

Στη μέση της πλατείας μερικοί μάγκες έπαιζαν και κυλιόντουσαν στο χορτάρι. Ζηλέφαμε την τύχη τους. Έμπρός σε μιά δέξω-πορτα, είχαν μεταφέρει άπάνω σε μιά πολυθρόνα έναν παράλτο για να λιαστή. Είχε το πρόσωπό του κίτρινο σαν κερι και τα σδυμένα μάτια του φαινόταν σαν να ήταν γυάλινα. Μόλις μπορούσε να κινήση έλαφρά το χέρι του.

Ο κακομοιρός ήταν άξιολύπητος και που τον έβλεπε κανείς, αλλά το σχολείο δέν τον έπεριμενε κ' έτσι έμεις έξηλεύαμε την τύχη του.

Τέλος πάντων φθάσαμε στο σχολείο. Η πόρτα ήτανε μισανοιγμένη και στην αυλή έσουλατσάριζαν οι καθηγηταί.

— Έμπα, μου ελπε ο Φιρμίνος.

— Όχι. Σ' να μ' ας, που άπάντησα έγω.

Δέν έμπηκε ούτ' άκείνος, ούτ' έγώ. Το πρώτο κουνούδι του διαλεμματος χτύπησε τότες. Μ' ας έμενε λοιπόν πέντε λεπτά καιρός να κάνουμε ένα γύρο ως τα όχρηματά.

Αυτά τα όχρηματά! Κατοικία Θεών τον χερμάνα, γεμάτα από τεμπέληδες που πήγαιναν και έαπ' άνογαν στον ήλιο. Άλλά πόσο πιο άμορφα ήσαν άκείνο το άπόγευμα, που δέν ήταν κανένας παρά μόνον χιλιάδες περιστερές και γράφια που έφτερουγίζαν. Ο σταυρός μούγγριζε από μακριά. Αισθανότανε κανείς πως ήταν μέσα σ' ένα άστρο.

— Νάγκ!... Νάγκ!... άκούμε, άξαρνα, το όρολόγι από πίσω μας.

— Μωρέ δύο ή ώρα! φωνάζει ο Φιρμίνος.

— Μ' ας δέν ήταν μ' ας παρά πέντε την ώρα που ήρθαμε; Δέν μέτρησε καλά. Δέν μπορεί ν' αναί δ' ας.

— Ε! σ' ας τον ν' αναχτυπήση και να ιδή.

Με την ίδια σοβαρή φωνή το όρολόγι, ξαναχτύπησε δύο. Διόρθε! Τι να κάνουμε τώρα που πέρασε τόσο γρήγορα ή ώρα, χωρίς να το θέλουμε; «Ε! τώρα πεά έγινεν ή η έννην. Νά πα ό,τι καταλυτήκαμε, ψέματά θα πα. Άπ' άναντίας. Μ' ας που πήραμε την άπόφαση, αισθανθήκαμε τ' α πόδια μας που έλαφρά και το μυαλό μας πιο έλευθερο. Είμεθα κυριοί των έαυτών μας, έως που να βροδιάση. Τώρα, και ό,τι προητέρα, το σχολείο ήταν μακριά από έμάς...

Ο Φιρμίνος ελπε:

— Θα έλπετε να κρύψουμε τα βιβλία μας.

— Καλά λέε.

Κρύβουμε, λοιπόν, τα βιβλία μας, από κάτω από μιά ιτιά, μέσα σε άγκυθια. Έφρεστικό παιδί αυτός ο Φιρμίνος, σσοστό παιδί της φύσεως. Για να κλίνη σήματα δέν ήτανε βέβαια και τόσο άβος, αλλά για να ξετροπώνη φωνές ή για να κλέβη φροσά από τα περιβάλλια, ήταν μάνα. Αυστηρώς ένεκα της έποχής δέν έλπιζαμε να βρούμε πουθενά σήκα ή κεράσια και τα που ν' ας πετού 'αν από θύμο σε θάμνο, δειλά και δύσιστα, μ' ένα άχυράκι στο ράμφος.

Έν τούτοις περάσαμε θανάσια το άπόγευμά μας. Ο Φιρμίνος, γι' ν' άποφύγομε τα κακά συναπαντήματα, με άδήγησε μακριά από τα κατοικημένα μέρη, όπου οι άστοι είχαν τ' άβρηκά τους σπία και οι καλλιτέχναι τ' άτελιέ τους. Μ' έπήγε μακριά άπάνω στα ύψηματα όπου ύπηρχαν κάποι χωριούδικα, τα οποία έγω δέν ήξευρα.

— Έκείνο είνε το Μπερόν, μου έλεγε ο Φιρμίνος. Πιο πέρα, κει κάτω, είνε ο Σαλινιάς.

Η μεγάλη ήσυχία της έξοχης μ' έτρόμαξε. Ένόμιζα ότι βρο- σκονιζα στο τέλος του κόσμου.

Όλες τις χαρές τις νομίζαμε. Σκαρφαλώσαμε άπάνω στους βράχους και χολήκαμε μέσα στα χορτάρια που εύοδίαζαν. Έδρασιθήκαμε μέσα σε μιά σπηλιά. Έράγαμε άπάνω στη χλόη. Κ' έπειδή είχεν ο Φιρμίνος και καπνό στη τσέπη του, ένας τσιπάνος του όποιον έγείναμε την πλά, μ' ας έδωσε γάλα άφρισμένο, νεοαρμεγμένο.

Άλλά όσο ο ήλιος έκαμήλωνε, άρχισε κάποιος φόβος, κάποια τύχη συνε-

δήσας, να στίγγη την καρδιά μας. Κι αυτός ο Φιρμίνος άρχισε να δειλιάζει κ' άρχισε πρώτος αυτός να μιλ' ας περί έπιστροφής.

Έπιστρέψαμε σκεπτικοί και ντροπισμένοι. Έπερπατούσαμε πλάι - πλάι και με το κεφάλι κάτω, χωρίς να λέμε τίποτα. Οι ίδιοι φόβοι μ' ας κρατούσαν και τους δυο και ή άκείνους μας ήσαν κοινές.

Έφαγα άνασκήρτησα. Μ' ας σ' ένα οικόπεδο, κοντά στην πό- λι, κάποιος μ' έφώναξε με τ' όνομά μου.

— Κρύψου, ο πατέρας σου θ' είνε, μου ελπε ο Φιρμίνος.

Δέν ήταν ο πατέρας μου, αλλά ένας γείτονάς μας, ο κύρ - Πολακός, γεωμέτρης και μεσίτης οικόπεδων. Τόν γνώρισα από τη φωνή και από την ρεντικότητα του, από το παλούκι που ήτανε στην μέση έμπρός του και από ένα έργαλειό άλλόκοτο, που βαστούσε και κουνούσε στον όερα.

Εφώναξε κ' έμένα και τον Φιρμινό.

— Έλάτε έδω, σ' ας χρειάζομαστε, μ' ας ελπε.

Τι διάβολο μ' ας ήθελε;

Έπλησίασαμε δειλά, έγω πιο φοβισμένος από τον Φιρμινό, γιατί είχα δει λίγο παρά πέρα, να μαζεύη λουλούδια την ώραία κόχη του, την Όλυνπία, την όποιαν άγαπούσα ίσως, όπως ήμ' ας κανείς ν' άγαπή σε ηλικία 14 χρόνων, χωρίς να το άντιλαμβάνεται και της όποιας τ' α μαθα και έιρονικά μάτια μ' έκαναν και κοκκί- νιζα.

Δυο χωρικοί είχαν έλθει, φέρνοντας ο καθένας από ένα τουβλό και μπροστά τους, κοντά σε μιά τρύπα κοντά στην όποια ήταν μια μεγάλη πέτρα, ο κύρ Πολακός μ' ας έξηγούσε τί μ' ας ήθελε. Έ- πρόκειτο να διανεμηθ' ένα κληρονομικό κτήμα και να όρουθετηθ'.

Έμεις δέ χρειάζομαστε για μάρτυρες.

Μιά έξαφνη χαρά γέμισε την καρδιά μου, άνακατομένη με λίγο έρωτα. Έν πρώτοις λημονόταν το σχολείο. Ο πατέρας μου δέν μπορούσε τίποτε να π' ας. Έχει κανείς το δικαίωμα να λείψη και μ' ας φορά από το σχολείο, για να κ' ας και μ' ας έκδούλευση στην κοινωνία.

Έπειτα όπερφρανεόμυνα που χρειάμενα κ' έγω σε κάτι, σε μεγάλος άνθρωπος, και που μ' έβλεπε ή Όλυνπία.

Οι δυο χωρικοί είχαν σπάσει τα τουβλά τους σε δυο κομμάτια, αλλά έμενε το ένα το όποιον ο καθένας τους έφύλαζε και έβριαν τα δυο άλλα στη μεγάλη τρύπα και κύλησαν ά- πό πάνω της την μεγάλη πέτρα.

Έγω παρακολουθούσα με περιέργεια την παράξενη κεί- νη διατύπωση.

— Είδατε; Μ' έρώτησε ο κ. Πολακός.

— Είδαμε.

— Λοιπόν να το όψαστε!

Και συγχρόνως δυο χαστούκια, δυο φοβερά χαστούκια, που κόντεψαν να μ' ας ρίξουν κάτω, άστραψε το ένα στο μάγουλο του Φιρμίνου και το άλλο στο δικό μου.

Ο Φιρμίνος άρχισε να δειλιάζει και ή Όλυνπία — τί ντρο- π' ας — έλεγε σκάσει στα γέλια.

Έλεεινό τέλος μ' ας ευτυχισμένης μέρας.

Του κακού μ' έβεβαίοναν έπειτα ότι δέν ύψηχε καρμιά προ- σβολή σ' αυτό το πράγμα και ότι ήταν μ' ας παλαιά συνήθεια, για να έντυπώνονται καλά στην μνήμη των μαρτύρων μερικά πράγμα- τα που είχαν δει.

Έγω έκράτησα θυμό κ' ακόμα του κρατού του κύρ Πολακού, και από τότε κ' ας μεγάλους γύρους, για να μ' ας ξαναπεράσω πλεί, από κείνη την καταραμένη πέτρα, που με είδε να ντροπι- σθώ, τόσο σκληρά, μπρός στην Όλυνπία...

Paul Aréne

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΤΟ ΜΕΣΙΚΟΝ ΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΥ

Μοναστήρι. Τόπος άνάψυχής και ύγείας, όπου οι ευτυχισμένοι κάλογοι παχαίνουν τις κόττες τους κ' ύστερα παχαίνουν κ' οι ίδιοι άπ' ας ατές.

Άνθρωποφάγος. Ένας φιλόσοφος που το παρακάνει. Άποστηλία. Ο πρώτος άσθμικός του μεγάλου λαχείου.

Όρεξίς. Μιά ιδιότητα της φύσεως που μ' ας κάνει να θροού- με ως έλκυστήρας μ' ας ανάγκη του όργανισμού μας.

Καλωσύνη. Μιά ήσυχη τρέλλα που μόνο ή πείρα είνε ο για- τρός της.

Έσση. Μιά καταδίχη εις θάνατον.

Πείνα. Η άδιακρισία της όρεξως.

Κάκισμα. Άπορία άποροφής του καπνού από τον άνθρωπο και του ανθρώ- που από τον καπνό.

Εύγνωμοσύνη. Η χώνευσις μ' ας εύρο- γεσίας.

Ατί. Μιά μεγάλη πόρτα για την κο- λακεία και μ' ας τρυπίτσα βελόνας για την αλήθεια.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΟΙ ΠΙΟ ΑΠΙΘΑΝΕΣ ΚΑΙ ΠΙΟ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΕΣ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Ο Νεΐλος πού... εκούφανε τούς Αιγυπτίους! Κουτσί... χάριν του Βασιλέως! Οι κάτοικοι της Αρρίνου, με τις κομένες μήτες! Υπνος διαρκείας 57 ετών! Οι σιαπώντες μνηστράι του Πυθαγόρα! Κροτωνιάτης ο παμφύγος. Πώς πέθανε ο Άνγκριαν; Τι κάνει μία τρίχα. Η νεκρή πού γέννησε! Ένας θρησκός σωματοφύλαξ κλπ, κλπ.

Η τερατολογία δεν εινε προνόμιο της εποχής μας. Εινε φρούτο πού άνθισε σ' όλες τις εποχές, και πού τ' εκαλλιέργησαν μάλλον πολλοί από τούς μεγαλειότερους συγγραφείς και ιστορικούς της ανθρωπότητας.

Ο Κικέρων λόγου χάριν αναφέρει καλή τη πίστει ότι οι κάτοικοι των επαρχιών πού βρίσκονται κοντά στους καταραχάτες του Νεΐλου, εινε δλο... κουφοί από τόν κρότο πού κάνουν οι καταραχάτες!..

Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης, ένας από τούς διασημότερους ιστορικούς της αρχαιότητας, βεβαιού ότι στον Αιθίοπα επεκράτει ένα εθιμο κατά τόν όποιον αν δ βασιλεύς εινε κατά τύχην κουτός, δλοι οι συγγενείς, οι φίλοι και οι αυλικόι φροντίζουν... να νουτσαθούν κ' αυτοί για να τού δείξουν την αγάπη και την αφοσίωσή τους!..

Ο Σενέκας γράφει κάπου ότι κάποιος βασιλεύς της Περσίας διέταξε και εκούφανε τις μήτες όλων των κατοίκων μιάς πόλεως τού βασιλείου του και ότι εκότε η πόλις εκείνη όνομάσθη... Άρρινος!..

Άλλος ιστορικός, ο Πλίνιος, βεβαιού ότι ο άρχοντας Κρης φιλόσοφος Επιμενίδης εκουμήθηκε κάποτε... 57 δλόκληρα χρόνια και ότι κατόπιν εξύπνησε και εξησε έπι πολλές ακόμη δεκατηριίδες!

Την πληροφορία αυτή τού Πλινίου επιβεβαιού και ο ρωμαίος ιστορικός Φλουτάκος, με την λεπτομέρεια ότι ο Επιμενίδης εκουμήθηκε 50 και όχι 57 ετη.

Ο Σενέκας αναφέρει ότι στην Σχολή τού Πυθαγόρα, οι μαθηταί του ετήρουν σιγήν έπι πέντε συνεχή ετη, χωρίς να βγάλουν τοιμουνιά από τόν στόμα τους ούτε νύχτα ούτε μέρα! Ο Αλέτριος επιβεβαιού την πληροφορία τού Σενέκα και προσθέτει επιπλέον ότι οι μαθηταί τού Πυθαγόρα δεν έβλεπαν καθόλου τόν μεγάλο φιλόσοφο διδάσκαλό τους!

Ο Φιλόστρατος αναφέρει αφελέστατα ότι στις Ινδίες υπάρχουν δυό γιγάντια δοχεία, εκ των οποίων τόν μόν ένα όταν ανοίγη αιχμαλωτίζει όλες τις βροχές τόν δε άλλο όλους τούς άνέμους!..

Άλλος Ρωμαίος συγγραφέας, ο Σολίνος, γράφει ότι κάποτε στους Ολυμπιακούς Αγώνες, ο Μίλων δ Κροτωνιάτης... εκόκτωσε με μιά γροδιά έναν ταύρο κ' έπειτα εκάθησε και τόν έφαγε δλόκληρον εις διάστημα έφτά ώρων!..

Ο δέ Ιούλιος δ Καπιτωλίνος βεβαιού ότι ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Κλαύδιος έφαγε κάποτε σ' ένα γεύμα πεντακόσια σήκα, εκάτο φραγκόσικα, δέκα πεπόνια, είκοσι λίτρες σταφύλια, εκάτο σκυογάους και τετρακόσια στρείδια!

Ο Πλίνιος επίσης αναφέρει ότι ο Άνακρέων πέθανε από μιά οργα σταφίδας πού τού στάθηκε στο λαρυγγί, και ότι ο πραιτωρ και συγκλητικός Φάβιος έπλε κάποτε γάλα μέσα στο όποιο υπήρχε μιά γυναίκα τρίχα. Η τρίχα αυτή μπρεδευτηκε στο λαμό του και τόν... επνιξε!..

Ο Βαλέριος

Μάξιμος γράφει σε μιά ωραία περιγραφή του, ότι κατά την άνοξη μιάς θυσίας, την όποια, έτελούσε ο Μέγας Άλεξανδρος στις Θεούς, στο μπράτσο ενός σωματοφύλακός του έπεσε ένα άσπυρ κάρβουνο. Ο σωματοφύλαξ, μη θέλοντας να ταραχή την ιερουσία, δεν εκουμήθηκε καθόλου και άφησε να τού καί όλο τόν χυμ.

Ο ίδιος Βαλέριος Μάξιμος περιγράφει τόν άπιστευτο και περιφυσικό τρόπο με τόν όποιο γεννήθηκε ο Γοργίας ο Ήπειρος. Η μητέρα του, λέει, ήταν έγγυος όταν πέθανε. Την ώρα εκείνη πού γινόταν η κηδεία της και λίγο πριν φθάσουν στο νεκροταφείο, οι νεκροφόροι άκουσαν θόρυβο μέσα στο φέρετρό. Στάματα, άκούμνησαν κάτω τόν φέρετρο, και τόν άνοιξαν. Τότε είδαν μέσα σ' αυτό τόν... μικρό πού μόλις είχε γεννηθή από την πεσμένη μητέρα του. Έτσι τόν πρώτο λίκνο τού Γοργία τού Ήπειρου έπαινε... τόν φέρετρο της μητέρας του!..

Ο Ρωμαίος συγγραφέας Ροδινγίνος αναγράφει σοφιστικά ότι στην αρχαία Βαβυλωνία όταν ήσαν να βράσουν αυγά και δεν είχαν φωτιά, τόν έβρασαν μέσα στην άμμο, τάν άφηναν εκεί λίγα λεπτά της ώρας και όταν τάν έβρασαν ήταν βρασμένα, σφιχτά ή μελάτα άναλόγη της ώρας πού τάν είχαν άφήσει μέσα στην άμμο!..

Ο αυτός συγγραφέας άφηγείται ότι κάποτε στη Λυδία συνέβη τόσο μεγάλη απορία, ώστε ο βασιλεύς των Λυδών, μιά νύχτα πού τόν είχε θερίσει ή πείνα, έσφαξε την γυναίκα του και την έφαγε δλόκληρη!.. Έπειτα δέ από την πανδαισία του αυτή άποκαταθήκε ήσυχος! Όταν όμως εξύπνησε τόν επό και δεν είδε την γυναίκα του σόν πια, τόν κατάλαβε τί είχε κάνει και αυτοκτονήκε!

Ο Σολίνος τόν όποιον αναφέρει και παρά πάνω, άφηγείται ότι στις Ινδίες υπήρχε μιά φυλή ίθαγενών πού έτερε με έφάνταστη ταχύτητα. Οι άνθρωποι αυτοί, λέει ο Σολίνος, όνομάζονται Μονόσκελοι και πού τού γιαν έχουν ένα μόνο πόδι. Άλλά τόν πόδι τους αυτό εινε πλατύ σέ καταστάσεις βαθμό. Όταν τόν καλοκαιρι κάνει μεγάλη ζέση και μέρος πού δεν υπάρχει σκιά, οι Μονόσκελοι, έσπλάνονται κατά την σκιά τού!..

Ο Άππιανός δ Άλεξανδρινός βεβαιού ότι οι Καρχηδόνιοι όταν οι Ρωμαίοι είχαν πολιορκήσει την πόλι τους εκουαν σήραξη τα μαλλιά όλων των γυναικών, και με αυτά έφτεσαν σκατά τόν όποια εκρησιμοποίησαν για τάν τώσα τους και για τις πολιορκητικές μηχανές τους!..

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Η ευτυχία έχει τις άνησυχίες της, όπως και ή δυστυχία έχει τις έλπίδες της.

Η άρετή μιά άπαισιόχρη από τόν πόνον κακά: την άρετή, πού έστι η άρετή, πού και την άρετή.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΕΣ, ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΕΣ, ΗΡΩΤΣΜΟΙ

Οι Γάλλοι εύγενεις στόν πόλεμο. Τά μεταξάτα ρούχα, ή δαντέλλες και τόν κουτί της πούντρας. Η λέξις «άπόρρητον». Έκατό λίβρες τόν κανόνι! Διατάξατε ύπεκώρην τού... έχθρου!.. Η πατέλλα τού ξυρίσματος. Η σκόνη για τόν στέγνωμα της μελάνης. Πώς προβιβάστηκε ο Ζουνό. Ο Ναπολέων και οι στρατιώταί του. Ο άνδρεις αξιοματικός και ή αναφορά του πρὸς τόν Αυτοκράτορα. Μεγαλειότητα, είμαι σκωτωμένος! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι εύγενεις Γάλλοι

αξιοματικοί τών στρατιών τών διαφόρων βασιλείων της Γαλλίας, διατηρούσαν και στόν πόλεμο όλες τις συνήθειες της ιδιωτικής τών

ζωής. Κατά τις πολιορκίες τών έχθρικών φρουριών, έκαναν τάς έφοδους των, υπό τόν πυρ των κανονιών τού έχθρου φρονώντας βελούδινα ρούχα μ' δλόχρσα γαλόνα και γραβάτα δαντελλένια και πέθαναν φέροντας στά χείλη τους ένα άρωματισμένο μαντηλάκι. Παράδειγμα σχετικό μιάς δίνει κ' ο στρατάρχης μαρκήσιος ντε Γκραμμόν, ο όποιος, κάθε φορά πού έπρόκειτο να δώρη καμιά μάχη, διέτασσε να τού φέρουν τόν κουτί με την πούντρα του για να πουντραριστή!

Εινε δέ μοναδική ή ευθύμια και τόν πνεύμα τόν όποιο επέδειξαν οι Γάλλοι στόν πόλεμο, και στις δυσκολότερες άκόμα στιγμές.

Κάποτε ο κόμης ντ' Αστερς είχε διαταχθή να κυριεύσει με κάθε θυσία τόν όχυρό τού Μαίστριχ. Μιά επιτροπή παρουσιάστηκε ενώπιό του για να τού εκθέσει τις δυσκολίες πού παρουσίαζε ή κατάληψη της πόλεως αυτής, την όποια εκρηκτικήζε ως «άπόρρητον».

Ο μαρκήσιος ξαφνιασμένος τότε τούς έρώτησε: Πού ή γλώσσα μεταχειρίζεσθε, κύριοι; Αυτά πού μιλάτε δεν εινε άσφαλώς γαλλικά, γιατί άκουσα μιά λέξη πού ούτε ή έγώ, ούτε οι στρατιώταί μου την καταλαβαίνουμε...

Πώς την είπατε;... Ά... άπόρρητον!..

Και άπευθυνόμενος πρὸς τούς άντρες τού, έώησε:

— Την καταλαβαίνετε έσεις, παιδιά;

— Όχι, απάντησαν, με μιά φωνή εκουίνο.

Έτσι ή επιτροπή άποσύρθηκε και ή έπίθεση εναντίον τού Μαίστριχ άρχισε με μιά ευθυμία των στρατιωτών.

Η Γαλλική Επαγασίας άνακατάσχεσε τούς εύγενείς αξιοματικούς με άλλους προερχόμενους από τάς τάξεις τού στρατού, μιά κ' αυτοί, παρ' όλη την έλλειψη μορφώσεως, δεν ύστερούσαν σε πνεύμα, μπρος στόν έχθρό.

Ση μάχη τού Φραισβίλλερ, κατά τόν 1793, τ' αυστριακά κανόνια έθέρωναν την γαλλική παρόταξη. Με κάθε θυσία έφραζε να κυριεύουν αυτά τάν κανόνια. Μά μπρος στις όβριδες τους, πού τούς έκαναν θραύση, οι Γάλλοι στρατιώταί έδίσταζαν. Τότε ο περιφημος στρατηγός: «Ός πού διοικούσε τούς Γάλλους, τράβηξε μπροστά και δείχνοντας με τόν σπαθί του τάν έχθρικό κανόνια, είπε:

— Παιδιά, σάς δίνω εκάτο λίβρες για κάθε κινόνι πού θά κυριεύσετε!

— Έκατό λίβρες! φώναξαν τότε οι στρατιώτες. Είμαστε σήφανοι! Κι' άμέσως ώρμησαν εναντίον των έχθρικών πυροβολαχών τις όποιες και εκυριεύσαν.

Στό Ρήνο μιά άλλη φορά, ή γαλλική στρατιά τού Ντεζαί, είχε άρχει να συμπύκνωση μπρος στη φωτιά των γερμανικών κανονιών, οι δέ θέσεις των Γάλλων είχαν γίνει εξαιρετικά έπισφαλείς. Τότε περικοί αξιοματικοί έτρεξαν πρὸς τόν Ντεζαί και τού είπαν:

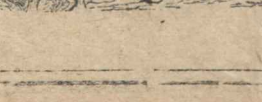
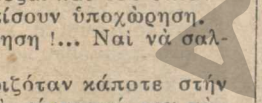
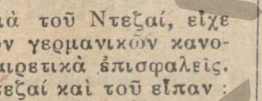
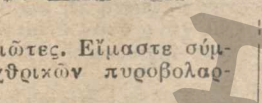
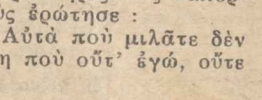
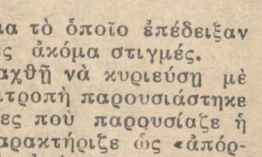
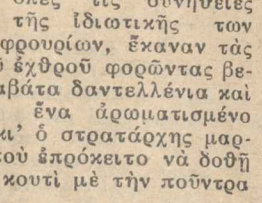
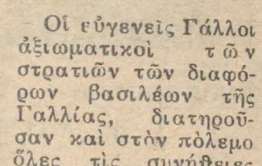
— Στρατηγέ, πρέπει να διατάξετε να σαλπίσουν ύποχώρηση.

— Υποχώρηση, σούλαξε ο Ντεζαί, ύποχώρηση!.. Ναι να σαλπίσουν... ύποχώρηση τού έχθρου!..

Ένας σύντροφος τού στρατηγού Ώζερό ξυρίζταν κάποτε στην εκστρατεία της Ιταλίας και παραπονιόταν στο σύντροφό του πως τού έλειπαν διάφορα είδη πρώτης ανάγκης για τόν έξορμα. Άξαφνα μιά όβριδα έσκασε κ' ένα δρασμά της μπήκε μέσα στη σκηνή κ' έπεσε άνάμεσα στούς δυό φίλους. Τότε ο Ώζερό παίρνοντας τόν είπε στο φίλο του:

— Δες, οι Αυστριακοί σούστειλαν μιά πατέλλα τού ξυρίσματος!..

Κάι ανάλογο είπε κ' ο στρατάρχης άκόμα και ύποθετοσε τόν Βοναπάρτη ως γραμματέα του. Ένώ άντέγραφε μιά μέρα διάφορες διαταγές μέσα στη σκηνή τού άρχηγού του, μιά όβριδα έσκασε εκεί κοντά γεμίζοντας

χώματα τάν χαρτιά τού ύπαισιωματικού.

— Πολύ καλά, ψιθύρισε ο Ζουνό, έτσι δέ θά χρειαστώ σκόνη για να στεγνώσω αυτά πού έγραφα.

Ο Βοναπάρτης, ο όποιος τόν άκουσε δεν είπε τίποτε, μά την άλλη μέρα ο Ζουνό γινόταν άνθυπολογαγός και σε λίγα χρόνια στρατάρχης της Γαλλίας.

Την παραμονή της μάχης της Γένης, μιά νύχτα κατασκότεινη, ο Ναπολέων πήγε να έπιθεώρηση τούς καταυλισμούς. Ένας σκοπός πού δεν τόν άνεγνώρισε τόν έπυροβόλησε. Ο αυτοκράτωρ πού είδε την κίνησή του έπεσε καταγής και έτσι ή σφαίρα πέρασε από πάνω του. Μά μόλις σηκώθηκε, ο στρατάρχης έπυροβόλησε πάλι, ή δέ σφαίρα πέρασε δυό δάχτυλα πλάι στο κεφάλι τού αυτοκράτορος. Οι έπιτελείς άκούγοντας τούς πυροβολισμούς έτρεξαν κρατώντας φανάρια.

— Α! είπε τότε άπλά ο Ναπολέων στόν στρατιώτη, έτσι πυροβολήτε έσεις οι γρεναδιέροι. Ούτε με την πρώτη με πέτυχε, ούτε με τή δεύτερη...

— Ω, Μεγαλειότητα, απάντησε ο γρεναδιέρος, ως ύπρηξε λίγο φως και σάς έλεγα ήγώ αν θά σας πετύχαν ή όχι.

Την άλλη μέρα ο στρατιώτης, χωρίς στην απάντησή του αυτή, προβιβάσταν σ' έπιλοχία.

Έκείνο πού φανερώνουν όλες οι ξευκνες φράσεις της ναπολεοντείου περιόδου εινε ή τυφή έμπιστοσύνη, τόν πάθος και ο ένθουσιασμός ενός νικηφόρου στρατού για τόν άρχηγό του. Για μιά ματιά του πόσες θυσίες έπιτελούσαν αξιοματικοί και στρατιώτες. Όρμούσαν μέσ' άπ' τις σφαίρες και τις όβριδες, παρασυρόμενοι από μιά μυστηριώδη δύναμη και χαιρετίζοντας τόν θεό τους όρθο μέσα στη θύελλα δπως γράφει ο ποιητής.

Κατά τόν 1809, όταν τ' αυτοκρατορικά στρατεύματα, ύστερ' από πέντε μέρες λυσσαλέων έφοδών εκυριεύσαν την Ρατισμόνη, ένας αξιοματικός τού έπιτελείου, ύπαισιωτής τού στρατάρχου Λάν, έφθασε καλπάζοντας για να άναγγέλη στο Ναπολέοντα τή νίκη.

Μεγαλειότητα, τού είπε, εκυριεύσαμε τόν φρούριο. Δέστε, οι στρατιώταί σας βρίσκονται επάνω στά ταίρια.

— Ναι, ναι, απάντησε ο αυτοκράτωρ και βλέποντας ότι ο αξιοματικός ήταν γεμάτος αίματα έπρόσθεσε: Μά σεις!..

— Δέστε, Μεγαλειότητα, έσκαλούντες ο αξιοματικός με μιά χειμαρνευτική χαρά, οι στρατιώταί σας βρίσκονται εκεί πάνω και οι αυτοκρατορικοί άετοι κυματίζουν στις έπάλξεις...

— Ναι, ναι, απάντησε ο αυτοκράτωρ, ενώ ο αξιοματικός κλονιόταν επάνω σι αλογά του... Μά σεις, λοχαγέ, έσθε πληγωμένοι.

— Όχι, όχι, Μεγαλειότητα... Νίκη! Νίκη!.. Τόν πυρ των Αυστριακών έπαυσε...

— Έτσι σοβαρά τραυματισμένος, είπε πάλι ο αυτοκράτωρ μ' άνυπομονσία, ενώ ο αξιοματικός σωριάζοταν κάτω.

Τότε αυτός, χαιρετίζοντας για στεγνή φορά τόν αυτοκράτορά του, κατώρθηκε να φοιτά:

— Όχι, Μεγαλειότητα, είμαι σκωτωμένος! Και έμεινε νεκρός.

Αυτό τόν συγκινητικό ανέκδοτο δάχνει καθαρά την ψυχική κατάσταση των ήρώων της Μεγάλης Στρατίας, τή χαρά τους και τή μέθη τους για τή νίκη ή λαιρεία τους πρὸς τόν άρχηγό τους.

Μιά άπρωσφαίρα έποποιας περιβάλλει τούς στρατιώτες τού Ναπολέοντος, τάν δέ λόγους τους και τάν κινήματά τους εινε λόγια και κινήματα θούλων ήρώων. Κάποτε ένας αξιοματικός, όνοματι Ράπ, διατάχθη: «Ράπ, να νικήσης ή να πεθάνης!» — Διάβε, απάντησε άμέσως εκυίνος, θά νικήσω!

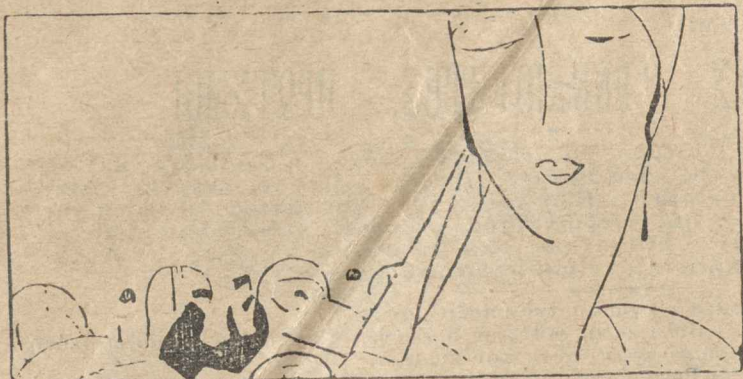
Στην Ισπανία, κατά τή σκληρή εκστρατεία τού 1809, ο στρατηγός Κολμπερ μ' μιά χιούφρα Ουσσάρων, συνέλαβε δυό χιλιάδες αιχμαλώτους. Ο αυτοκράτωρ τόν συνεχάρη και κατόπιν τόν διέταξε να έπιτεθή και πάλιν εναντίον τού έχθρου. Πληγώνιστε, στρατηγέ, τού είπε, τάν μεγαλειότητα αξιοματά σας περιμένουν. Θά σας κάλω μεγάλο κ' ένδοξο! Τότε ο αξιοματικός τού απάντησε χαμογελών:

— Ναι, Μεγαλειότητα, είμαι σκωτωμένος!

— Ναι, Μεγαλειότητα, είμαι σκωτωμένος!

— Ναι, Μεγαλειότητα, είμαι σκωτωμένος!

— Ναι, Μεγαλειότητα, είμαι σκωτωμένος!

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΠΑΤΗΡ... ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Όταν ο Άλέξανδρος Δουμάς, πατήρ, έγραφε την "Αρτεμη του Κρίνου", ένα από τα ωραιότερα μυθιστορήματά του, έανα συχνές επισκέψεις του αγαπητού του φίλου και συναδέλφου Έρρίκου Μιρώ, τον όποιον κρατούσε άνημερο της τροπής που ελάμβανε το βιβλίο του.

Σ' ένα κεφάλαιο όμως, οι δυο φίλοι ήλθαν σε διάσταση, γιατί ο καθένας είχε διαφορετική αντίληψη της κατευθύνσεως που έπρεπε να δοθεί στην υπόθεση του έργου: "Έπρεπε ο Δουμάς να σκοτώσει τον Παύλο Μιρώ, τον ήρωα του μυθιστορήματος, ή να καταφυγή σε καμιά άλλη λύση πιο ειρηνική."

Όταν ο Δουμάς τελείωσε τέλος το έργο του έτρεξε άμέσως να βάλει το Μιρώ, μά δεν τον βρήκε σπίτι του. Άφρησε τότε μία παραγγελία στην ύπρετρια του φίλου του:

— Να πείτε στον κύριο Μιρώ, όταν επιστρέψει — της είπε — πώς όλα τελείωσαν και πώς σκοτώσα τον Μιρώ.

Φαντάζεστε με τι τρόμο κύτταξε ή άφελής ύπρετρια των Δουμά, που της έλεγε με τόσην άταραξία ότι είχε σκοτώσει έναν άνθρωπο.

Είπε όμως άδύνατο να φαντασθήτε την ταραχή της ίδιας ύπρετριας, όταν άκουσε τον κύριο της, στον όποιο άνηγγειλε μόλις έπέστρεψε σπίτι την τρομερή είδηση, να της αποκρίνεται άπαθέστατα:

— Έτσι λοιπόν, έ; Τον σκότωσε; Τόσο το καλύτερο!...

τας: «Βιαστήτε μόνο, Μεγαλειότατε, γιατί αν και είμαι μόλις τριάντα χρονών, νοιώθω τον έαυτό μου γέρο κύλας... Άδν έξω αν θα ζώ αύριο». Και πράγματι σε μία ώρα ο στρατηγός Κολμπερ είχε σκοτωθεί με μία σφαίρα στο μέτωπο.

Κατά την υποχώρηση της Ρωσσίας, ό λοχίας Μπουγγκόν, τραυματισμένος βαριά, έφώναξε ένα σύντροφό του να του δώσει χείρα βοηθείας. Τότε αυτός του άπάντησε:

— Τό δεξί μου χέρι το πήρε μία όβριδα, και τό άριστερό μου τό έκοψε ένα σπαθί. Φώναξε λοιπόν κανένα άλλο.

Μετά την πτώση του Ναπολέοντος, επί πολλά χρόνια, έπαφραν στην Εύρώπη οι πόλεμοι, μά οι Γάλλοι στρατιώτες έξακολουθήσαν να κάνουν χιοσμορο μαχόμενοι στην Άφρική, όπου πολεμούσαν προς κατάκτηση της Άλγερσίας.

Κατά την έκστρατεία της Άλγερσίας, ύστερ' από μία μάχη που βάστηξε όλόκληρο τό πρωί, ο στρατηγός Μπυγκώ άντελήφθη έναν στρατιώτη που βάδιζε έσκουφώτος στον ήλιο.

— Καλέ στρατιώτη, του φώναξε, τί τό έκανες τό ηηλικίό σου;

— Τόχασα τό πρωί στη μάχη.

— Ένας Γάλλος δεν άφηνει ποτέ τό ηηλικίό του στους άράπηδες.

— Οι άράπηδες δεν ήθελαν τό ηηλικίό μου άλλα τό κεφάλι μου.

Γι' αυτό προτίμησα να τους άφήσω τό ηηλικίό μου.

— Πολύ καλά, είσαι γενναίος στρατιώτης, μά με αυτό τον ήλιο ύπάρχει φόβος να πάθεις από ήλιαση, έσκουφώτος καθώς είσαι. Πάρε την κάσκα μου...

— Μά, σεις, στρατηγέ μου... ό ήλιος...

— Σώπα κι' άκου, βλέπεις αυτό τό άπόσπασμα των Άράβων που έρχεται να έπιτεθή έναντίον μας. Πάρε λοιπόν την κάσκα μου και πήγαινε να μου φέρεις ένα από τα μπουρνούζια τους.

Ό στρατιώτης πήρε την κάσκα, όρμησε έναντίον του έχθρου και σε λίγο έαναγίρσε θριαμβευτής φέρνοντας έκτός από τό μπουρνούζι και τη σημαία των Άράβων. Ό στρατηγός Μπυγκώ πήρε τό μπουρνούζι και είς άντά λαχμα έδωσε στο στρατιώτη τον πολεμικό σταυρό.

Ένας άλλος Γάλλος στρατηγός της Άφρικής ό Πελλισιέ, που ήταν περίφημος για την αυστηρότητά του, παρεφάρθη μία μέρα έναντίον του ύπασπιστού του του ταγματάρχου Κασσαίνι μέχρι του σημείου να σηκώσει τό μαστίγιό του για να τον χτυπήσει. Έξω φρενών γι' αυτή την προσβολή ό ταγματάρχης έβγαλε τό πιστόλι του και σημάδεψε έναντίον του στρατηγού. Μά ή σφαίρα δεν έπιασε.

— Ταγματάρχα, είπε με γαλήνη ό στρατηγός, σάς τιμωρώ με όχτώ ημερών κράτηση, για την κακή κατάσταση των όπλων σας.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

(Του Χάνς Άνδερσεν)

Έκει, που ό δρόμος κάνει μία καμπή, στέκει όμορφα ένα μικρό σπίτι. Στραβοί όλίγο οι τοίχοι κι' ή σκεπή, και μικροσκοπικό παραθυράκι. Γέον' άπ' τα χρόνια ή πόρτα ή χαμηλή, χαρούμενο γαργίζει τό σκυλί, Πουλάκια τραγουδάνε χαρούα, ό ήλιος ξεψυχά — και τό λοιπά.

Στόν κόκκινο τόν ήλιο του βραδυού, στο παραθύρι ή μάνα καθισμένη, δίνει τό στήθος του μικρού παιδιού, κι' έχει, άπ' τόν ήλιο, όμη φλογισμένη. Τ' άγρόι δροσερό και παχυνό, σάν μηλο μαγουλάκι στρουγγυλό. Χαϊδευνικά ή μαμά του του χτυπά, τά πόδια τά μικρά — και τό λοιπά.

Η γάτα καμπουριάζει τό κορμί. Μά έάρνου μία μυίγα την πειράζει, τη δώχνει με τό πόδι της μ' όρμη, σάν αδελφός και πάλι καμπουριάζει. Η μάνα τό παιδάκι της φιλά, που τά ματάκια του ήσυχια σφαλιζά και βλέπει στ' όνειρό του χαρούα. Άγγέλους τ' όφρανού — και τό λοιπά.

ΑΧ, 'ΚΕΙΝΟ 'ΚΕΙ ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ!

(Του Thomas Moore)

Άχ, 'κείνο 'κει τό σήμαντρο που παίζει βράδυ — βράδυ, Πρίν έλθω τό σκοτάδι, την ώρα του σπενού! Πόσες γλυκιές ένδύμνες στο νού μου, πάλι, φέρονε, και πώς μου συνεπαίρνει Γλυκά καρδιά και νού!

Τό ήσυχιο σπιτάκι μας τη νιότη μου θυμίζει, και πείσο δεν γυρίζει στον κόσμο, που περνά! Και τη στιγμή, που τ' άκουσα την ύστερήνη τη μέρα, Νά χύνω στον άέρα τους ήχους του ξανά!

Κείνα τά χρόνια πέρασαν, πόσες καρδιές που άνθοσαν έτότες κι' αγαπούσαν τον κόσμο που περνά. Τώρα τό ίδιο σήμαντρο έκείνες δεν τ' άκούνε, στο χόμα κατοικούνε, βαθεία και σκοτεινά.

Άχ! 'κείνο 'κει τό σήμαντρο γλυκά θα παίζει άκόμα, όταν κι' έγώ στο χόμα Θέ νάμω σκοτεινά. Και τότε στον φευτόκοσμο, άλλες καρδιές θ' άνθούνε, Γλυκά να τραγουδούνε, τό σήμαντρο ξανά!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΤΑΣ

(Του J. K. Hestrup)

Στά βορεινά μας μέρη, τό λουλούδια είνε σπάνια, έχουνε χλωμό τό χρώμα και τη μυρωδιά φτωχή. Τό λουλούδι σ' έμάς είνε ή γυναίκα ή ούράνια, που προκόβει κι' άνθίζει μες στο κλίμα τό τραχύ.

Η καρδιές μας, από άγάπη, μοναχά γι' αυτή χτυπούνε, και τά χείλη μας, τραγουδία μοναχά γι' αυτή σκροπούνε.

Στά μαλλιά χρυσά μετάξι, χάρι ούράνια του κορμού της; Μουσική μέσ' στη φωνή της, στη ματιά της ως γλυκό, Φλόγ' άγάπης στην καρδιά της, κρίνον άγνότητα στο νού της. Άπ' την άξια της μητέρα, τάχει δαρο ταχυικό.

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ

Και τί για την άγάπη της και τί δεν έχω κάνει δεν άφησα παράκληση, Μά μόλις έκατάλαβε μάν άλλη πώς γυροίω Άπ' τό λαμό με άρσας, και μούπε, Σε λατρεύω, Ν. Σ.

Μά μόλις έκατάλαβε μάν άλλη πώς γυροίω Άπ' τό λαμό με άρσας, και μούπε, Σε λατρεύω, Ν. Σ.

Η υπό των άναγνωστών μας άποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε δεν λαμβάνεται ύπ' όψιν.

Λ. Βαρατζής. Είνε μεγάλη άνάγκη, έξαιρετική άνάγκη, σοβαρώτατη άνάγκη, να σάς δώσω. Περάστε δ-δ μ. άπ' τό Γραφείο.

Γιανν. Πετρόπουλον, Πορτοβίτσα (Καστερίας). Μας γράφετε:

Άσχολούμενος από τετραετίας με την ποίησιν και παρακολουθών πάντοτε την ποίησιν ύμετέραν και ξένην παρατηρώ μετά μεγάλης μου λύπης ότι διάφοροι δίδεν πειραιά έχουν την άξίωσιν να δημοσιεύετε έργα των όχι εις την σε λην του Κάρε-Ποστάλ, άλλα δίπλα από τά ποιήματα δοκίμων ποιητών, ένω τά ποιήματά των δεν είνε άξια ούτε διά τον κάλαθον των άχρηστων.

Τούτο με άνάγκασεν όπως σά: άποστείλω εν τών καλύτερων ποιημάτων μου, τό όποτον δύναμαι άνευ δισταγμού να όνομάσω άριστοτέλεσμα, με την παράκλησιν όπως δημοσιευθή εις την στήλην του Κάρε-Ποστάλ, διά να ίδούν οι διάφοροι σαχλοι δίδθεν ποιηται και παύσουν του λοιπού να άσχολούνται και να ξεψεύτλίζουν την νεοελληνικήν ποίησιν.

Τό ποιήμα σας όμως δεν είνε και τόσον έπιτυχές. Έν τούτοις τό δημοσιεύουμε έδώ χάριν της όφρας και πολυφώνου κρίσεως του Βόλου, ήτις σας ελπίσαστε τόσον βαθύς: Ίδου τό άριστοτέλεσμα.

Άγρία κόρη του όνειρου χροιά τώρα σ' αγαπώ εις τας έντάσεις της Άπει-ρου μέρα και νύχτα σε ζητώ.

Ζητώ τά όρατά σου χείλα — και τό στοματάκι του γλυκό, γιά να σου πάρω γλυκά φιλάκια και να σου πω... σε αγαπώ.

Μά σ' δεν μ' αγαπάς καί τό δόλου την καρδιά σου άλλο έχεις δώσει χρυσά χαμιά σ' του Βόλου την καρδιά μου έχεις πληρώσει.

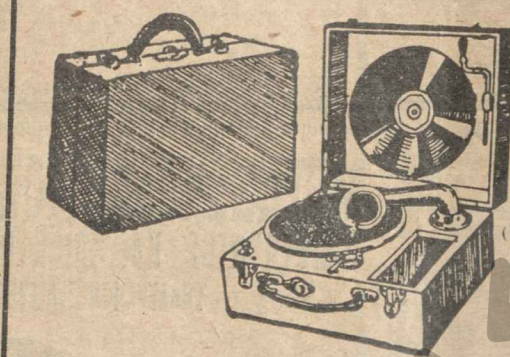
Εκείνος γιά τά πλούτη σε λατρεύει, έγώ όμως όχι γιά παρά!! Ό! ληψήσου ένα φτωχό που γρέβει να βάλει κοιτά σου τη χαρά!...

Τέλος, στέλνετε ποιήματα, άρκετά να είνε καλά και όλιγοτερον φλογέα... Κ. Ρ. Άν τ' όρμη. Δημοσιεύουμε τό ποιήμα σας: ή και τό δημοσιεύουμε γιατί είνε δυνατο, εις άπαισιν τό να έχη σ' ή, ένα όλόκληρον μαργαρίον στο όριστερό μέρος του στήθους σου. Σας αντιστάμε να τό σβήσετε έγ' όσον δεν άναβει κι' Επεινά τό δικό της. Ίδου και τό ύμνησιν σας ποιήμα

Θυμάμαι ένα μήνα τόν χειμώνα Μά πολύ ίσουχητή βραδιά Σ'ό σπίτι σου κλεισμένοι [τότε] ώρα ξεερθ' ήμας να παίξωμε χαρτιά.

Πλά μας εύρισκόταν τό μαγκάλι Πού έβγαλε ζέστη πολλή Κ' όδ'ό μας πληγωμένοι άπ' άγάπη

Αρχίσμετς τύχης τόχαρτί.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ STARR MASTERTONE ΕΙΝΑΙ

από άπόφωες τιμής ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ και από άπόφωες ποιότητος ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΟΝ STARR

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά Άρσκειού 12. Γ'ήλ. νέον 8-31

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Όδ'ος Φίλωνος 48. Τηλ. νέον 10-26

Θυμάμαι που σε κέρδινα στο τέλος Και έφωνα με μία κρυφή χορά Χωρίς να ξέρω πότε ο καϊμένος Θα κέρδιζε κι' αυτή σου την καρδιά.

Παστεύω όμως ότι δεν θα δερήσω Τόν πόνο μου μία μέρα να ματρεύω Την γόησαν καρδιά σου ν' άποκτήσω Και στην άγκλη σου άνάπαυσι να εύρω.

Μ' αυτήν την σκέψιν την όραϊαν Κοιμούνται κάθε βράδυ μοναχός Χωρίς να ξέρεις ο χρυσή παρθένος Σε ποιά βαθμό ο δόλιος σ' αγαπώ.

Κ. Σάκη ν, Σιδηροκαστρον. Τό ποιήμα σας «Μή Άγαπήσης» όχι έπιτυχές. Γιατί γράφετε σ' αυτήν την γλώσσαν; Ημεις τό δημοσιεύουμε παρ' όλα ταύτα έδώ ως έσταιτον λείψανον της ποιήσεως των Παπαρηγοπουλων και των Ραγκαβήδων. Βγάζουμε μόνον την εις δεσποινίδα άηέρωσιν, προς άποφυγήν παρεξηγήσεων. Ίδου τό

ΜΗ ΑΓΑΠΗΣΗΣ

Άν θάλλουν άνθη έαρος σ' του βίου τόν χειμώνα ών συγκινεί ή καλλονή και θέλγ' ή εὐωδία, έν άνθος θάλλει άφανές εις τόν πυκνόν άνθώνα, κι' αυτό τό άνθος τό άγνόν, ού είσαι κόρη θεία! Πλην μή δεχθής ο Ζέφυρος θερμώς να σε φιλήση, και έν πρὸς έν τά φύλλα σου ύπουλως να μαδήση, μή έκ του κάλκως ποτέ τό μύρον σου έκχύσης, ποτέ μή αγαπήσης!

Του μέλλοντός σου αν χρυσή άνοίγεται ή πύλη, άφες ως εύας να κυλά ο βίος σου ή ήμα, μη θέλγης τά κοράλλια να ωχρέωσιν χείλη, και να σβεσθή εις δάκρυα τό φωτεινόν σου βλέμμα, μη έν τῷ κόσμῳ, μη ζητείς, παλμούς ειαιοθησίας, θα εύρης στήθη λιθίνα, στερομένα καρδιάς, και καλλονής όγάματα εκεί θα συννιτήσης, πλην μή τά αγαπήσης!

Μή αγαπήσης αν ποθής εὐδαίμονα τόν βίον και συμφορών τόν ύπνον σου να μη ταράττον πληθή. Ό Έρως είνε σήμεραν άπάτης προσοπείον. Τό τέλος του βελάντιον ζητεί και όχι στήθη: παρίδες πόσοι πλέκονται, κι' εις τό χρυσόν πόσοι, καρζίαν και διάνοιαν κι' αι

ισθήματα παλῶσι, Σ'ό μη θελήσης βάνδαλον [τοιούτον να έλκύσης ποτέ μή αγαπήσης!]

Άν είν' ο βίος σου άσπρη [ήσυχος] ανατέλλων, μη νέφος έρωτος αυτόν άφή- [ση] να σκεπάση αν φέρης εις τό άέτωπον τό [στέμμα των άγγέλων]

μη άνεχθής ή χρ' όνητοῦ [να σοι τό άποσκήση] μη Παρθέσσιν κάτοικος, την [όλοση] ζητήσης, μη προσκιά: έρείπεια καρδιάς [συνταίβεισης]

Άγάπησε τό Άπειρον, τόν [Πλάτην, τούς Άγγέλους κι' εις ούρανους] ο Έρως σου [θα ζήση επί τέλους!]

Ό Παραχρήμενος Θ. Γιαννακοπούλ ν, Δημοσιεύουμε έδώ δύο άπ' τά ποιήματά σας. Τό «Αίτη Χαρά».

Πάει τό πρωτό και πάει τό [μεσημέρι, τό βράδυ] σίμως, ποιος ξέρει τ' είνε της μοίρας τα γράμ- [μένα]

και τί τό αύριο θα φέρη... Αίγ' ή χαρά κι' άς τη χά- [ροῦμε] φτωχή καρδιά μου, άς τας [γλυκοδοῦμε]

Προτού με μάτια σφαλισμένα στον άλλο κόσμο κατεβούμε. Και τό Πάντα Ρύεσθαι.

Έβάλαμε τό ρυτίο στο πα- [λάτι] του βάλαμε και στέμμα να [φροῦ]

Μεγάλοι και μικροί τραγικοί Να τονε προσκυνήσουν πάνε [σοῦλοι]

Μ' αυτός στον τοίχο ψάχνει [για να βάλει] Κρυφί γιά να κρεμάσει τό [νταούλι]!...

Δι' ἐκεί-
νους ποῦ θέλουν
να εἶναι ὑγιεῖς τό
ENO'S "FRUIT SALT"
εἶναι τό μέσον δι' οὗ
θα κατορθώσουν
τούτο

Γενικός ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα
P.M.C.O' Caffrey - Ἀριστείδου 3 Ἀθήναι

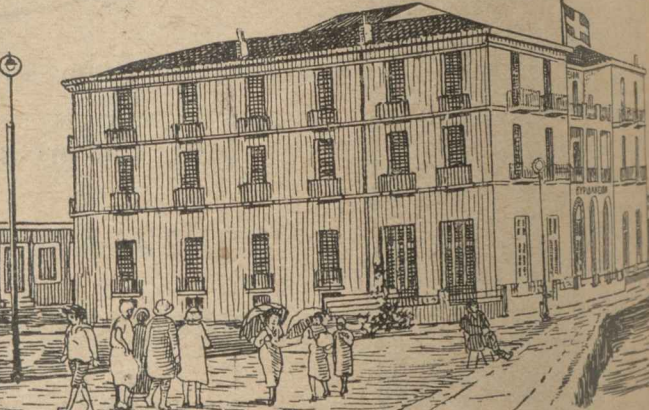
ΖΩΝΑΙ
ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
"Ὁλων τῶν εἰδῶν
N. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸ ΠΟΡΤ - ΣΑΪΤΑ
μὴ λησμονήτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ :
RESTAURANT SPLENDID
μὲ τις θαυμάσιες βεράντες τοῦ καὶ τὴν
ἐκλεκτὴν μαγειρικὴν του.

ΔΙΑ ΚΑΦΕΔΕΣ ΜΟΚΑΣ
Μόνον εἰς τοὺς κ. κ.
ΚΟΥΚΟΥΒΙΔΗΝ & ΘΕΟΤΑΚΑΝ
RUE PRINCE FAROUK - PHARON
ΠΟΡΤ ΣΑΪΤΑ

ΜΕΤΑΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΕΝ ΤΗΝΩ ΒΥΡΙΑΚΕΙΩ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : ΑΓΓΥΡΙΟΣ Γ. ΒΥΡΙΑΚΕΙΩ
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : ΒΥΡΙΑΚΕΙΟΝ ΤΗΠΩ

Τὸ ξενοδοχεῖον περιλαμβάνει : 70 ἀνεστ. δωμάτια πλουσι-
πλωμένα. Ἑστιατόριον, Μπαρ, ὀρχήστραν ζαζ, ἀθλοῦντες χορὸν
Κινηματοθέατρον. Πολυτελὴ αἰθουσαν πόκερ καὶ ἀρκετάς τε
Ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου λειτουργεῖ ὁδροθεραπευτήριον, ἐν
θαλάσσιᾳ λουτρῇ παρκαυζόμενα ἐπὶ τῇ ὁδοῖ τῶν
κῶν ὄλων τῶν ἱαματικῶν πηγῶν. Restaurant à la carte.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

Ἀμερικανικὸν ἀβλαβές
ANTI-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ
Πωλεῖται παντοῦ
Κοσμητικὴ καὶ Λιανικὴ πώλησις
Καταστήματα :
M. N. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
Κανάλη 10 καὶ Βουλῆς 14
ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 21 - 68 Τηλ. 13 - 45, νέον

Κυρία,
Θέλετε ν' ἀποκτήσετε
καὶ ν' ἀποκτήσετε
Βάψετε μόνον τὸ παλαιὸν
Γερμανικὴν βαφὴν ὑπερ-
ARTI
καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοῇ
εἶναι φέρεμα παλὸν καὶ βαμ-
Πωλοῦνται στὰ ἑμπορεῖα
Φαρμακεία. Ἀντιπροσώπων
Π. ΤΣΑΚΑΛΗΣ
Ἀθῆναι Λέκα 21α

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
Εἶναι ὁ καλύτερος ἀντι-
ἐκσπύης. Μὴ ἐμπιστευ-
οὐδὲν βλαβερὸν στοίχειται
βελούδινο δερμα, μεταχειρι-
δὲ μετὰ τῆς κρέμας ΡΟΔΑΛΙ-
δίδει εἰς αὐτὸ ἐλαστικότητα
δραστικότητα. Ὑπάρχει εἰς
τοὺς χρωματισμοὺς.

Ἀμερικανικὸν ἀβλαβές
ANTI-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ
Πωλεῖται παντοῦ
Κοσμητικὴ καὶ Λιανικὴ πώλησις
Καταστήματα :
M. N. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
Κανάλη 10 καὶ Βουλῆς 14
ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 21 - 68 Τηλ. 13 - 45, νέον

ΞΕΙΣ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Ἐπιμελεῖτε νὰ διατηρήσετε ἢ νὰ ἐπα-
στε μίαν κόμην ὑγῆ καὶ ἀφθονον,
ΠΟΥΧΘΗΣΑΤΕ ΟΤΙ ΥΠΑΓΟΡΕΥΕΙ
ΦΡΟΝΗΣΙΣ καὶ κάμετε μόνον χρῆσιν
ἐκπονήσαντος ἐπιστημονικοῦ χορηγοῦ
καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἱατρῶν καὶ οὐ-
κὲν ἡ παγκόσμιος φήμη ὀφείλεται εἰς τὴν
ἐπιμερίαν δρᾶσιν τοῦ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ
= ἐπὶ τῶν τριχῶν =

ΤΟ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

Ἐν φυσικῶν, εἰδικῶν Φάρμακων τῶν
τριχῶν δὲν εἶναι ΕΥΦΑΕΚΤΟΝ, εἶναι ἐντελὲς ἀ-
πὸ μόνον τῆς ὁσμῆς τοῦ πετρελαίου καὶ λεπτό-
τατα ἀρωματισμένον. Ἐνδείκνυται εἰς ὅλας τὰς
περιπτώσεις τῆς ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ εἴτε ἀπὸ ἀ-
σθενείας προέρχεται αὕτη, τυφοειδῆ πυρετὸν — Ὁ-
στρακίαν — Πλαγὴν κλπ. εἴτε ἀπὸ Τοκετὸν — Ἀνα-
μῆαν — Ὑπερκόπωση κλπ. Καταστρέφει τὴν ΠΥΤΥ-
ΡΙΔΑ, καθαρῶς τὸ δερμα τῆς κεφαλῆς καὶ εἰσέ-
χεται μέχρι τῆς ρίζης τῶν τριχῶν, τῆς ὁποίας δια-
γεῖρει τὴν δρᾶσιν. Εἶναι προϊόν ἀπαραίτητον διὰ
μῖαν καθημερινὴν ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΝ, καὶ προλαμ-
βάνει ὅλας τὰς ἀσθενείας τῶν τριχῶν. =

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Διαφ. «ΦΟΙΝΙΣ»

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μὴ λησμονήτε
ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗ VAUBRY
ἡμπορεῖτε νὰ βά-
ψετε μὲ ἐπιτυχίαν
τὰ φορέματά σας.
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.
ΠΩΛΕΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΟΜΜΕΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Θέλετε νὰ ἔχητε δερμα καθαρὸν καὶ
ἀνευ ρυτίδων, μεταχειρισθῆτε τὴν
Κρέμα ΚΡΙΝΟΣ, ἥτις εἶναι ἀβλαβὴς
καὶ βαλσαμικὴ, ἐξελίξετε τὰ σημεῖα
τῆς κοπώσεως καὶ τοῦ γήρατος. Κεν-
τρικὴ ἀποθήκη Φαρμακείων Ν. Χρι-
στοπούλου, ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 48,
Τιμὴ δοχείου δρ. 15, διὰ τὰς ἑπαρχίας
δρ. 20.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Ἐγκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἱατροσυνοδίου
Δὲν κόπτεται τὰς τρίχας ἀλλὰ τὰς
καμάνει. Δὲν βάφει τὴν ἐπιδερμίδα.
Δὲν εἶναι ἐπιβλαβὴς. Κεντρικὴ ἀποθή-
κη 48 Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀθῆναι Φαρ-
μακείον Ν. Χριστοπούλου. Τιμὴ δρ.
50, διὰ τὰς ἑπαρχίας δρ. 60.

Δόντια ὁλόλευκα καὶ στόμα ἀρωμα-
τισμένο γίνονται μὲ τὴν ὁδοντόπαστα

ΣΜΑΡΤΟΔΟΝΤ

ΣΚΟΥΦΙΕΣ ΜΠΑΝΙΟΥ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΜΠΑΝΙΟΥ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΜΠΑΝΙΟΥ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΛΙΝΑ

Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν.

Εἰς τιμὰς ἐργαστασίου.

Εἰς τὴν ἀνωτέραν δυνατὴν
ποιότητα.

Κατάστημα : **Γ. ΣΑΤΡΑ**

(HUTCHINSON)

Ὁδὸς Πανεπιστημίου 36 Α

ΒΟΥΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀπο-
θεματικὸν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικὸν Πρατήριον ὁδὸς Ἀθῆνᾶς 65.

Οἶνοι χῆμα : λευκοί, ἐρυθροί, γλυ-
κεῖς, ροσχατοί.

Οἶνοι εἰς φιάλας : Ἐπιτραπέζιοι, ἡ-
μιδόξιοι, ὀρεκτι-
κοί, τοματοτικοί.

Βερμὺτ ἐκ παλαιῶ Μοσχατοῦ οἶνου,
Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος.

Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἶνου «ΒΕ-
ΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.

ΕΦΑΓΜΑΤΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΜΙΝ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα καταναλωσῶν.

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρίσιον σπου-
δάσας. Ὀλιγοήμερος καὶ ἀνώδυνος θε-
ραπεία παθήσεων στόματος καὶ ὁδόν-
των. Ὀδοντοειδὲς, δυσσαμῖαν καὶ Pyor-
rhée ταχέως. Χαλκοκονδύλη 44.

ΚΥΡΙΑΙ

Ἐξελίξετε τὰ σημεῖα τῆς κοπώσεως
καὶ τῶν φροντίδων τὰ ὁποῖα γηρά-
σκουν τὸ πρόσωπόν σας. Η ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ καὶ ἀπομακρύνει τὴν ἐμ-
εῖαν τῶν ρυτίδων.

Ἀπαραίτητον
διὰ τὰς

ΚΥΡΙΑΣ

καὶ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Οἰκονομία ἐνδυμάτων — Καθα-
ριότης.

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις

ΓΕΝΙΚΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ

ΔΡΟΣ ΔΗΜ. Α. ΔΑΝΑΛΗ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΡ. 79

(Πλατεία Κάνιγγος)

Τέλειος καταρτισμὸς τῶν βουλομέ-
νων νὰ εἰσαχθῶν εἰς οἰανδήποτε
Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, Πο-
λυτεχνίου, Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς,
Δασολογικῆς, Εὐελπίδων, Δοκιμῶν,
Διαχειριστῶν, Τηλεγραφετῶν κτλ.
Ἐγγράφαι ἀπὸ 20 Μαΐου ἔ.ε. Ὅροι
Γραφείου 4-6 μ. μ. Ἀκαδημίας 79

ΑΝΩΤΕΡΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ

ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΑΣΠΡΟΡΟΥΧΩΝ

ΑΝΘΕΩΝ

παρ' εἰδικῶν καθηγητῶν καὶ κα-
θηγητῶν τῆς Σχολῆς. Ἐκμάθη-
σις ἐντὸς τριμήνου μὲ

ΔΙΠΛΩΜΑ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ

Εἰδικὰ μαθήματα δι' ἀλληλογραφίας

Διὰ τὰς ραπτρίας εἰδικὰ μαθήματα

ΤΑΧΕΙΑΣ ΕΚΜΑΘΗΣΕΩΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΑΤΡΩΝ (ἀγνώστου) ἐπὶ
μετῶν. Ἀριστοτεχνικὴ διδασκαλία
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, ΠΛΩΝ καὶ ΑΝ-
ΘΕΩΝ κατὰ παραγγελίαν.

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

ἔ. ἐπὶ πενταετίαν ἱατρός τῆς Μαιευτι-
κῆς καὶ Γυναικολογικῆς Κλινικῆς τοῦ
Πανεπιστημίου εἰδικῶς ἐν Παρίσιον
σπουδάζων. Δίδεται 3 — 6 μ. μ. ἐν τῇ
κλινικῇ τοῦ 4 ὁδὸς Ἀκαδημίας 4.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΑΚΤΥΠΗΣ

Ἱατρός Μαιευτῆς — Γυναικολόγος

Ἐπιμελητὴς Δημοτ. Μαιευτηρίου

Ἐπισκέπτεται : 4-6 Ὁδὸς Τζωρτζῆ 12

Πλατεία Κάνιγγος

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσήματα δερμάτος, τριχω-
τοῦ κεφαλῆς. Μεταδοτικὰ

Σελωμοῦ 52α 3 - 6 μ. μ.

ΕΜ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ

Παιδίατρος καὶ Παθολόγος

Ἐν Παρίσιον καὶ Ἀθῶν, ἐπὶ τριε-
τίαν εἰδικῶς ἐκπαιδευθεὶς.

Δέχεται ἐν τῇ ἱατρικῇ του 9-11
καὶ 3-6, Σόλωνος 103.

Τό Βιβλίον τοῦ "Γλάξο,"

Ἡ θαυμασία ἔκδοσις τοῦ

Glaxo

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑ
ΚΑΙ ΒΡΕΦΟΣ

θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδη-
γός. Περιέχει πολλὰς σοφὰς
συμβουλὰς ἀπαραιτήτους,
διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ κα-
λὴν ὑγείαν τοῦ Βρέφους.
Ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς
κάθε μητέρα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀδενώματα	Κοκκύτης
Ἀδύνατα βρέφη	Κωλυκοὶ
Ἄηρ καθαρὸς	Λουτρὸν τοῦ βρέφους
Ἀνάστημα τοῦ βρέφους	Ὀδόντες τοῦ βρέφους
Ἀνορεξία τοῦ βρέφους	Ὀδοντοφυΐα
Ἀσθενεῖαι	Ὄστρακιὰ
Ἀσκησις	Ὄφθαλμοὶ
Βιταμῖναι	Παιγνίδια τοῦ βρέφους
Γάλα μητρικὸν	Πιπιλιστὴρ
Γάλα νωπὸν	Πολυφαγία
Διάρροια	Πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ βρέφους
Διατροφή	Πρόωρα βρέφη
Διφθερίτις	Πυρετοὶ
Δυσκοιλίῳτης	Ραχισμός
Εμβολιασμός	Σπασμοὶ
Ἑμετοὶ	Στόμαχος
Ἐξάνθησις	Συνήθειαι κανονικαὶ
Εὐλογία	Υγιεινὴ τοῦ βρέφους
Θερμοκρασία	Ὑγιεινὴ τοῦ βρέφους
Θήλαστρον	Φάρμακα διὰ τὸ βρέφος
Ίλαρὰ	Χυμὸς φρούτων
Καθαριότης	Ῥτα
Κήλη	κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἀποστείλατέ μας τὴν Διεύθυνσίν σας
ἢ τὸ κάτωθι δελτίον συμπληρωμένο, καὶ
θα λάβετε διὰ τῆς ἐπιστροφῆς
τοῦ ταχυδρομείου ἓν
ἀντίτυπον τοῦ
βιβλίου

2.000.000

ἀντίτυπα ἔχουσι
διανεμηθῇ εἰς μη-
τέρας διαφόρων
χωρῶν.

Ζητήσατε
τὸ ἰδικόν σας.

